

ДАБОНАР

ГОДИНА 2003.

ВАНРЕДНИ БРОЈ 2

ЕПАРХИЈА ДАБРОБОСАНСКА - БИЛТЕН МАНАСТИРА ДОБРУНА

**УСТОЛИЧЕН МИТРОПОЛИТ
ДАБРОБОСАНСКИ Г. НИКОЛАЈ (МРЂА)**

Јер шакав нам Првосвештеник требаше: свети, незлобив, чист, одвојен од грјешника и виши од небеса; који нема йогоребе, као они првосвештеници, да сваки дан приноси жртве, највише за своје грјеже, а йогом и за народне, јер Он ово учини једном заувијек принијевши самога себе.

Јер Закон њосиавља за првосвештенике људе који имају слабости, а ријеч заклетве њосије Закона, њосиавља Сина вавијек савршеноћа.

А од овога што ћоворисмо главно је: Ми имамо шаквога Првосвештеника, који сједе с десне стране престола Величанствана на небесима, Свештенослужитељ Светиње и истиинске Скиније, коју њосиави Господ, а не човјек.

Јер се сваки првосвештеник њосиавља да приноси и даре и жртве; зато је йогоребно да и Овај има нешто да принесе. Јер ако би био на земљи, не би ни био свештеник, будући да њосије свештеници који приносе даре ћо Закону.

Који служе праслици и сјени небеских стварности, као што ћеје речено Мојсеју када је ћербало да начини скинију: Гледај, рече, да начиниш све то обрасцу који ти је јоканан на гори.

ПАВАЕ

БОЖЈОМ ЖИАОШТУ ПРАВОСЛАВНИ АРХИЈЕПИСКОП ПЕЋКИ, МИТРОПОЛИТ БЕОГРАДСКО-КАРИОВАЧКИ И ПАТРИЈАРХ СРПСКИ!

СА СВЕДОК АРХИЈЕПИСКОПСКИМ СВЕДЕЧЕЊЕМ СРАДОСЛАВИЊЕ ЦРКВА — ЧАСНИК СВАКИДНЯВУ И ЖИДАВУ И ПОСЛОВАЊУ ПОСЛЕДИЦА ВЕЛОКИХ ЧУДАВА ЕПИФАНОЈ ПРАВОСЛАВСКОЈ: ВЕЛБОГДАТ И МИР ОД ГОСПОДА ВОГДА И СВАСА ЧИЈИГА ИСОГА ХРСТА, је од СПЕЦИЈАЛНОГ СВОЈЕ ВАЛГА ПАТРИЈАРШКИ ГЛАВОГДАТ И ПАТРИЈАРХ.

У СВЕДОВАЊУ ЗА ЦРКВУ ВОГДУ, а по најави и ПОСЛЕДИЦУ НАСЛЕДСВАНИЈЕ ОД ГОСПОДА КА МАСТИРНЯЧАВАЊА ЕВАГЕЛИЈА ХРИСТА И СВЕДОВАЊА ПРОСТОЛА, ВИКОНОВАЊОМ СУХА СВЕТОГА, СВЕТИ АРХИЈЕПИСКОП СВЕСКЕ ПРАВОСЛАВСКЕ ЦРКВЕ, У СКИНИИ СВОЈОЈ ОД 26/12. маја 1992. године — још АСВР, 80/Зад. 186, СЛДЛСНО ПРОМЕСИЈА СВЕТИХ ЖАНОВИЈА, НЕДВОД СЕ ЈЕГОРО ПРАВОСВЕТИЧНОСТЮ ЕПИСКОПСКОГ ДАГМАТИВСКОГ ПОСЛОДИНА ЕПИКОЛАЈА ЕА МИТРОПОЛИТА ГОДОМ ЧУВАНИХ ЖАРХИЋА ДАГМАТИВСКИХ.

СВЈАДЕВАЊЕОМ ОВОЈ НАДАМ ГРАКАЦИ, СНАДЕВАЊЕОМ ЛЕЧАЦИК И ПОПИСНИКА — НАДАМ И ЧЛНОВА СВЕТОГ АРХИЈЕПИСКОПСКОГ СИНОДА, да је ћо ЕПИФАНОВАЊЕ СВЕДЕЧИСТВО МИТРОПОЛИТ ГОСПОДИНИ НИКОЛАЈ РИМ, по благогдати духа СПЕЦИЈАЛНОГ СЛА ГРАДА УЧИЛЦА, СВЕДЕЧЕВАЊЕОДАВА К ДРЖАВНОМ УПЛАШЧАЊУ, која му је СВЕДИК ВАДИВИНА ЦРНГАШУ, да познајам СВЕ СВЕДЕЧЕЊЕ И СВЕ ЗВРНЗ ПОДСУДУЕ ВЕЛБОГДАТ ПРАВОСЛАВСКИХ ДА ПРОДОГДОГЛАСЛЯНЮТ ЧИТРОПОЛИТА ГОСПОДИНА НИКОЛАЈА ГЛАВАРУ КАО ДНЕРУ ДЕНЦА СВОЈЕГО РОДИЦА, КАО УЧЕНИЦУ СВОЈЕ УЧИЛЦЕ И ЧЛНОВА, да СВОЈОМ ЧУВАЊЕМ К СЛАДЧИСИ, А ЕДОГДИНО МИЛКОВИЋ СВЕДЕЧИВАМ ТА ЋЕГА, ДОПРЕДИВСУ ДА СА УСПЕХОМ ОДВЕДА УЧЕНИЦИ СЛУКСУ И СЛАЧУ ПОЛУЧУ ЈЕ ЗА СПАСАЕ СВАДАХ ПОСЛЕДИЦЕ, А НА КОЈСИ СВЕДИ ПРАВОСЛАВИЈЕ ПРЕДИ К СРЕДСТВОМ НАРОДА.

ДАВО К ПАТРИЈАРШИЈАНИМ АДАМ — 2. јул. — 1992. ГОД.

БР. 1316/200. 1030 6 БЕОГРАД

ЧАДНОВИ

СВ. АРХИЈЕПИСКОПСКОГ СИНОДА

Епископски чинник

Епископски чинник

Ч. Епископски чинник

УСТОЛИЧЕЊЕ МИТРОПОЛИТА НИКОЛАЈА

У недељу, 14. септембра ове године, у Саборној цркви у Сарајеву, Његово Високопреосвештенство Митрополит Дабробосански Николај обележио је шри деценије архијерејске службе и шола века свештенослужења, а истиот дан усвојен је у трон Митрополије Дабробосанских

Тим поводом у Саборној цркви у Сарајеву служена је света архијерејска Литургија, а служили су: митрополити: Дабробосански Николај и Велешки и Повардарски Јован, епископи: Атанасије (Јевтић), Бихаћко-Петровачки Хризостом, Осјечко-Пољски и Барањски Лукијан, Милешевски Филарет, Далматински Фотије и Будимљанско-Никшићки Јоаникије уз саслужење 24 свештеника и 7 ђакона у присуству великог броја верника који су за ову ретку свечаност дошли из разних крајева РС и шире.

По завршетку Литургије, Његово Високопреосвештенство Митрополит Загребачко-Љубљански и целе Италије Јован, као изасланик Његове Светости Патријарха Српског Павла и САС-и, увео је Митрополита Николаја у трон Митрополита Дабробосанских, јер, пре десет година, када је Митрополит Николај дошао на чело Епархије, за овај свечани чин није било услова.

Након увођења у трон Митрополит Јован чесништавајући Митрополију Николају на увођењу у трон, је рекао:

Ваше Високопреосвештенство, драги наш Митрополите Николају,

Извршавајући одлуку САС-и, налазим се у храму данас у овом дивном граду Сарајеву, Богом чу-

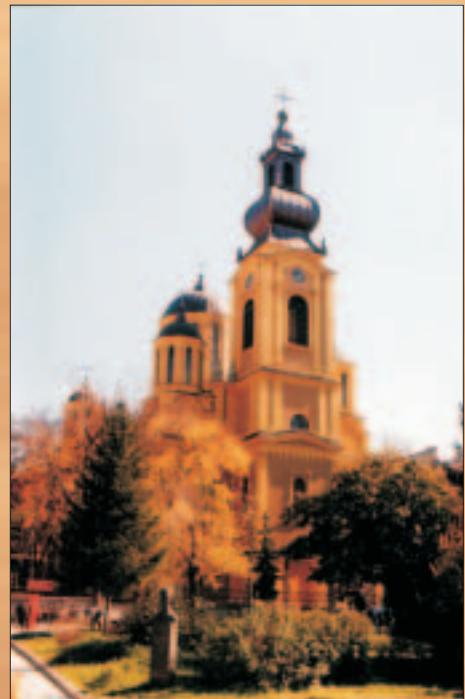
ване Епархије Дабробосанске, да Вам пожелим од Бога здравља, да обављате своје архијериске дужности, на славу Божију и на радост поверије Вам постве. Изражавам своју велику радост и честитке, молећи се Господу за Ваш дуги живот

Долгоденствуј свјатјејши Владико на многа љета.

Захваљујући се на усвојењу Митрополији Николај је између осмалог рекао:

Када излазимо данас пред вас, нама пада на ум мисао да је ово место свето. Да су са овога места наши претходници, потомци Светог Саве, митрополити дабробосански, говорили о вери, о нади, љубави према Богу и ближњима. Стотинама година у овој Епархији, творачки Дух Божји, пратио је и данас прати, живот и рад свештенослужитеља и њихових верујућих људи. Он је предвидео овај наш град, овако издашно обасјан сунцем и покрiven плаветником небеским. Његова мисао зна сву нашу праисторију и пратила је нашу историју. Његова мисао зна сву нашу праисторију и пратила је нашу историју. Његова мисао и сада бди над нама и готова је да нас прати у будућности нашој.

Његова мисао је пратила и наш избор за митрополитра дабробосанског, и та истина нам долази на ум, излазећи данас пред све вас.

Богу Промислитељу се захваљујемо за Његово промишљење о овој Епархији и нашој недостојности.

Исто тако се данас, са овог светог места, захваљујемо Светом архијерејском сабору Српске православне цркве, на челу са Његовом Светошћу Патријархом Павлом, на избору и поверењу које нам је указао у овом тешком времену. Срце се наше радује и обраћа са овог светог места молитвом за даљу помоћ Божју и молимо се за сву браћу Архијереје, наше свештенике, свештеномонахе и вас, браћо и сестре. Исто тако, молимо се за свештенослужитеље и народ римокатоличке цркве, те исламске и јеврејске заједнице у нашој земљи, као и за сва државна тела и органе Босне и Херцеговине; то јест, Републике Српске и Федерације БиХ.

Захваљујемо се Високопреосвећеном г. Јовану, Митрополиту загребачко-љубљанском и целе Италије, делегату САС-и, на извршеном нашем устоличењу. Такође се захваљујемо присутој браћи Архијерејима и свима осталим који узеше учешћа у овом молитвеном заједништву, на молитвама, које принесоше на овом светом богослужењу за добро и напредак ове Епархије, нашег свештенства, богобојажљивих верника, професора, студената и ученика наших богословских школа, манастира и нашу смерност.

Посебно хоћемо да изразимо нашу захвалност благоупокојеном митрополиту Владиславу, нашем претходнику преминулом у избеглиштву, који је много радио

и урадио у овој Епархији, чију смо жељу написану у тестаменту извршили, преневши и положивши га у гроб у овом светом храму. Бог, молитвама св. Петра Митрополита сарајевског, да подари души његовој царство небеско.

Наше служење је знано браћи свештеницима ове Епархије и љубитељима вере православне познато. Тај је пут, пут служења Богу и човеку, а да бих то са успехом даље чинио, нама је и даље потребна храна с неба. Та храна је Јеванђеље Богочовека и рекао бих данас, благо ономе ко се на том Божјем језеру огледа и купајући препораћа.

Господе, ово је данас пуних тридесет година нашег архијерејског служења, али и педесетпрва година свештенодејствовања у наших 56 година монашког живота. Служили смо као Архијереј у Епархијама: аустралијско-новозеландској од 1973 до 1978 године; у далматинској до 1992., и од тада у овој епархији. Где смо год служили и служимо, веома смо живо осећали руку Божје помоћи, и помоћи наших сарадника у разним приликама наше радости и забринутости. С Тобом, Господе, ишли смо напред. Ти си нас снажио у невољама и упућивао ка радостима. Господе, лучезарни, у крилу Пресвете Тријаде, помажи нас и даље Својом невиношћу, те снагом у свима световима, да би се и ми још више родили дететом од Духа Светога. Не остављај нас, Господе, да не би, као кип камени, у овом свету били од Тебе разбијени и ветром развејани. Ми и даље желимо да се Ти развијаш у нама и нашем свештенству, а ми да се смањујемо и за Твој

скут држимо. Пустићемо Твоју Реч да се и даље развија, и она ће помоћи непрестаном рађању нашем. Осветли душу нашу и оних које си нам поверио, да њихове тете заједно са њима носимо и да их Теби приводимо као децу Твоју. Осветли им душу Светлобитни Боже, и они ће се охрабрити и у себи изаткati синовско тело, храм Сина Твог.

Ми, у БиХ, као и у другим крајевима наше бивше државе, смо олошили, огрешисмо се, па јавно говоримо: „Шта нам даје Бог“? Он даје свакоме тело и душу, створени смо у виду крста, даје лице свакој твари. Као дете, милостив је Бог и себичност му је непозната. Он даје свакоме за шта се моли. Своју вечност испуњава давањем. Господ купи сузе жалосних у своје руке, посећује сужње и седи на болесничкој постельји. Бди на опасним путевима и на дубинама морским стражарима. Он нам даје све што тражимо. Али зато што смо почели више тражити од света него од Бога, осећамо се обманутим у надама својим.

Треба знати, грех седи за трпезом оних који се боје ући у дом грешника. Ко се враћа с пута на траг, да не сртне грешника, враћа се дому натоварен гресима, јер нема у њему љубави према ближњем. Зато, на сваку капију ваше душе поставите по једног стражара, да гордост не уђе у ваш храм. Јер ако уђе, погасиће све свеће ваших врлина. Кратак је дан овог живота, а прави живот не зна за ноћ. Учите Јеванђељем једну по једну школу, без умора. Ко сврши једну школу правде, Господ га шаље у вишу. Тако, слађа је мука

праведника, него мука грешника, као што је слађе враћање своме дому, своме огњишту, него боравак на туђој имовини.

Већ је време да свет сазри. Судимо, браћо, лагано, и судимо праведно. Нажалост, под притиском свог бола, ми застиремо пессимизмом целу нашу историју. Судимо лагано, јер је тежак наш пут.

Христос лагано корача јер је Његов идеал далеко. Његов идеал је крајњи идеал историје. Он проповеда само један идеал, који се не постиже за 24 часа, као што ми желимо. Не! Његов идеал достигли су свети Апостоли, Мученици и сви они хероји, који су своју мисао и своје срце ставили у службу Богу, на срећу људи. Зато они могу рећи: „Нама је име: Будућност!“ Они су на својим капијама исписали: Рад и Човекољубље. Међутим, у наше време, на нашим капијама исписује се: Нерад и Човекоубиство. У нашем времену, човек човека убија, и од тога убијања осећа „сласт“ Зар нас Бог и Његови следбеници нису демантовали. Јесу!

Удовице са сузним очима гледају како им се растура домаће гнездо, а сирочићи још тепају имена мртвих очева. Незаслужни се виком дижу изнад заслужних. Али још теже стеже бол, када се погледа у пустош од огња, који је попалио и порушио богомолье и људска обиталишта. А најтежи бол бива када се сетимо да се све то збивало у протеклом веку, и збива на самом почетку трећег миленијума. Многи се данас са бескрајним болом питају, где је Христос? Да није Он за двадесет

векова остао иза нас? Да није на Голготи, заједно са Његовим телом, заувек распета и Његова мисао? Сазнаћемо, сигурно, да није, ако корачамо полако и правилно за Њим. Засигурно, Он ће нам показати где је узрок нашег моралног падања и где је почетак нашег моралног устајања.

Пошто су мали и ниски циљеви наши, ми би их хтели постићи трчјени. Господе, упути нас циљу Твоме. Баци бар сенку Твога разума, Твоје племенитости на наша срца и она ће постати чиста. Ми ћемо видети Бога, као што си Га Ти гледао кад си ходао по земљи под Крстом и трновим венцем. Ми, наше свештенство и дру-

ги сарадници, хоћемо да живимо Богом, као што си Ти Њиме живео и живиш. Учини да и ми заједно, без обзира на вероисповест и националност, живимо у јединству с Тобом и тада ћемо чинити велика чуда, као што си Ти чинио, не питајући ко је ко. Обасај Твојом светлошћу све у Босни и Херцеговини, верске и државне установе, јер у хладу ништа не зри. Под Твојим зрацима, наш ће разум постати зрео и наша душа ће бити велика.

Славећи Тебе, Оца и Духа Светог, молимо Твој благослов за све народе у овој нашој малој и напађеној земљи, од сада па у све века. Амин.

Биографија Митрополита Николаја

Митрополит Дабробосански Николај (Мрђа) рођен је 30. августа 1928. године у селу Смољани, засек Крња Јела код Босанског Петровца, од оца Милана и мајке Милице рођ. Кубурић. На крштењу је добио име Гојко. После основне школе и ниже гимназије уписује се у Богословију у Призрену. Монашки постриг примио је 1947. године у другом разреду Богословије. На монашењу је добио име Николај. После Богословије уписао се на Богословски факултет у Београду, који је завршио 1957. године у редовном року. Желео је да после студија настави усавршавање у Грчкој, али му тадашње власти нису издале пасош. Уместо одласка у Грчку, Свети архијерејски синод га поставља за суплента у Богослови-

ји Светог Саве у манастиру Раковица, на којој дужности је остао до 1964. У међувремену је положио професорски испит 1963. године.

Године 1964. Свети архијерејски синод му поверава обнављање Богословије у манастиру Крки. Доласком у манастир Крку вршио је дужност управника двогодишње Богословије, старешине манастира и пароха манастирске парохије. Отварањем петоразредне Богословије 1966. године постављен је за њеног ректора. На овој дужности је остао до 1973. године, када је изабран за аустралијско-новозеландског епископа. У Аустралији организује епархијска тела, довођи и рукополаже нове свештенике, оснива нове парохије, подиже и освећује нове цркве, купује земљу на којој ће оснивати црквене цен-

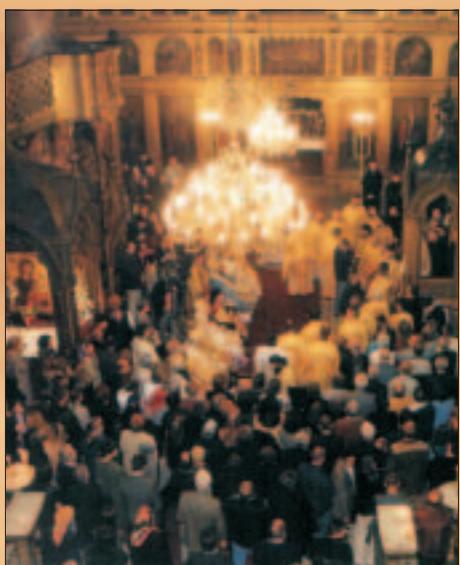
tre. На једном таквом земљишту подигао је манастир Св. Саве, ко-нак и старачки дом. Основао је прво српско гробље у Аустралији. На Новом Зеланду оснива манастир Успења Пресвете Богородице; то је први православни манастир у историји Новог Зеланда.

Свети архијерејски сабор га је изабрао 1978. године за епископа Далматинског. Поред епархијских дужности једно време је вршио дужност ректора Богословије у манастиру Крки. У то време, највише његовим залагањем, подигнута је нова зграда Богословије. Док је управљао далматинском епархијом саграђено је седам нових цркава и шест црквених објеката. Покренуо је 1988. године часопис „Истина“. Администрирао је обновљеном бихаћко-петровачком епархијом. За годину по дана организовао је у потпуности епархију и предао је своме наследнику епископу Хризостому. На редовном заседању САС-а 1992. године епископ Николај је изабран за Митрополита дабробосанског са седиштем у Сарајеву. Епархију је преузео у време избијања рата у Босни и Херцеговини. У том изузетно тешком времену стрпљиво ради на остварењу одлуке САС-а из 1977. године о отварању Духовне академије. Од власти РС добија за потребе школе објекте у Србију (Фоча). Тако је Духовна академија Светог Василија Острошког почела са радом 1994. године. У Духовној академији Митрополит Николај од почетка врши дужност Проректора и предаје Црквено певање. Његовим залагањем у просторијама Академије је смештена избегла Богословија Света

Три Јерарха из манастира Крке. После обнављања Богословије у манастиру Крки, нова Богословија у Србију је посвећена Светом Петру Митрополиту Сарајевском. Дужност ректора у Богословији врши Митрополит Николај. Од 1997. године Митрополит Николај предаје Свето Писмо Старог и Новог Завета у Музичкој академији у Српском Сарајеву. Његовом заслугом покренут је епархијски лист „Дабар“.

Поред епархијских дужности и обавеза у поменутим школама, Митрополит Николај налази времена и да пише. Аутор је књига: Увод у Свето Писмо Новог Завета, Тумачење посланице Римљанима, Тумачење посланице 1 и 2 Коринћанима и Тумачења Јеванђеља по Матеју. Имајући у виду богословско-научни и просветни рад Митрополита Николаја, Наставно-научно веће Богословског факултета у Београду доделило му је титулу почасног доктора богословских наука. Диплома му је уручена 30. јуна 1999. године на Богословском факултету у Београду.

За ово време од када се налази на катедри Сарајевских митрополита обновљено је више цркава порушених у последњем рату. Подигнут је и један број нових храмова. Реновирана је зграда митрополије у Сарајеву. Рукоположио је више свештеника, које је поставио на парохије у Федерацији БиХ са жељом да се преостали српски живљај задржи на тим просторима. Стрпљиво ради на обнављању монашког кадра као и на изградњи објекта у манастиру Добруну.

Поздравна ријеч Епископа осјечко-пољског и барањског Лукијана на ручку поводом устоличења Митрополита Николаја

Баше Високопреосвештенство, високопреосвештени митрополити, два брата Јована, ваша преосвештенства, уважени професори наших богословских школа, народни посланици, браћо монаси, даме и господо, и сви присутни за овом трпезом љубави,

Поздрављајући Вас најрадоснијим поздравом којим почињу прве речи Светог Јеванђеља: „радујте се“. Радујмо се сви, јер је данас наш уважени Митрополит после пуно мука и невоља, ходања по трњу и камењу, ушао у трон славних Митрополита Дабробосанских.

Познавајући деценијама Високопреосвећеног Митрополита Николаја као великог трудбеника на њиви Господњој, а посебно као великог педагога, професора и учитеља, који је основатељ наших богословских школа, који се показао као добар педагог, учитељ и родитељ. Сво његово пастирствање као Архијереја, од далеке Аустралије, преко Далмације, данас до Босне, увек је било тешко и трновито. Али Митрополит је увек стајао као горостас, као и Владика Раде, као Свети

Петар Цетињски и његови претходници: Мученик Митрополит Петар Зимоњић, Митрополит Владислав и многи други. Стјајао је мудро, усправно, храбрио, бодрио и окупљао народ Божији око себе. У нашег Митрополита Николаја није било ни Грка, ни Римљанина, ни Јеврејина. Сви смо једно у Христу Исусу Господу нашем који нам живот и снагу даје. Увек нас је учио: „Имајте љубави међу собом, по томе ће вас познати да сте следбеници моји“, каже св. Ап. Павле, а то су и речи нашег уваженог Митрополита.

Драги наш Митрополите,
Ми се радујемо што смо данас са Вама. Хвала Вам на Вашем љубазном позиву што сте нас позвали да ову духовну радост поделимо са Вама. Ми смо исто на једној голготи, али на другом крају света, али остали смо да сведочимо истину, да чувамо народ, јер ми смо позвани да служимо Богу и своме роду.

У име моје братије и у своје лично име, предајем овај скромни поклон да се сећате нас и данашњег дана. Бог Вас љубио и свако добро даровао. Живели и срећни били. Још много нас учили Вашим мудрим саветима, Вашим речима и грлили Вашим архијерејским рукама. Живели на многаја љета.

Поздравна ријеч Епископа Атанасија (Јевтића) за време ручка

Високопреосвећени господи-
не Митрополите изаслани-
че Његове Светости Патри-
јарха и светог Синода, Високопре-
освећени господине Митрополите
дабробосански господине Нико-
лаје, наш домаћине. Да Вам прене-
сем поздраве Преосвећеног Влади-
ке херцеговачког господина Григорија, који због раније преу-
зетих обавеза „освећења цркве“
није био у могућности да дође, па
ево дошао сам ја, а и позван сам: да
Вам честитам устоличење у трон

свештене Митрополије, која је дала толико велике људе и толике Мученике. У исто време честитамо Вам тридесетогодишњицу Архијерејског служења.

Драга браћо и децо,

Овај Николај је једно велико чудо! Сећам га се кад је дошао у Богословију у Раковицу, 1956. године. Сув, танак, мршав, али већ је прошао извесну голготу. Хоће да нам предаје Свето Писмо Новог Завета. Стоји као свећа. Држи Свето Писмо у левој руци, и стоји четрдесетпет минута и говори. Ми слушамо са свом пажњом. Тумачио нам је Апостола Павла, најчешће по оцу Јустину. Деца су га тако волела, да кад смо после селили Богословију из Раковице на Карабурму, Марко Тодоровић, ено га свештеник у Чикагу, по-

што је отац Николај био сув, узме га у наручије, и носи га горе на трећи спрат. Много смо га волели, али, и он је био заиста као мајка, као што рече и владика Лукијан. Био нам је разредни старешина у петој години и свима нам је на мачури дао по једну иконицу у боји и на њој откуцао свој благослов и жеље. Остао нам је у најлепшој успомени. После је отишао по пољима, по њивама Господњим. Чули смо данас где је све био Епископ. И заиста је много урадио. Но најважније од свега је његов неуморни јеванђелски и православни, српски дух, без клонућа и одустајања, без малодушја и танкодушја.

Сами знате где је дошао. На разорену, можда најразоренију Епархију, као што је Дабробосанска, сва распета, од Вишеграда до Купреса. Али, ево, опет је чуда учинио. У Србију шта је урадио? Шта је урадио овде око Сарајева? Ево видели смо у Сарајеву - и коначак и црква су обновљени. И неће стати на томе сигурно Митрополит Николај, тражиће даље: да се врати оно што је српско, по Сарајеву, у Рељеву и другде. Манастире обнавља. Направио је већ читаву лавру у Добруну, где ћемо сад, ако Бог да, свратити.

Чудо Божије од човека! Али пре свега од истрајности, од оног српског, православног духа, који је истрајан, који је несаломив. Еда би дао Бог, а Бог ће дати ако људи хоће, да и наши народни вођи, какви такви, да се уче таквоме духу.

Наша Црква је тако кроз векове изнела овај народ - тим духом. Кад се све сурвало на Косову, Црква је изнела на себи свенародни терет. Сада Црква опет носи на Косову народни терет. Ко зна, добро јест, ко не зна нека оде да види: на колико калуђера, попова и верника стоји данас великомученичко Косово! Е, то је тај дух православни.

Не слушајте шта говоре пражне, хладне главе, још хладнија срца, напуњена сламом такозване европске цивилизације. Шта говоре - није ни чудо. Прво им је мешта, и Шиптарима и њима, страном и домаћем злу - Српска Мученичка Црква Христова. Шиптари су прво Пећку Патријаршију запалили, али, хвала Богу, то је био знак, јасан сигнал шта им смета. Тако и данас, кад чујете да нападају, а нападају Цркву, не верујте им. Мени су дошли седам Ђинђићевих председника општина у Жичу, да ми се жале, како је свештенство против њих. Ја рекох: шта ви мислите господо да ћу ја ућуткивати моје попове?! То су вам антене које прве примају народне сигнале и прве шаљу сигнале. Ви то треба да знате. Ако то не знате, онда не знате народ. Одакле сте ви, којој групи људи припадате? Или сте нека секта, Ђинђићева секта? Частио сам их ручком у Жичи. Отишли су, али нисам хтео гредити српске попове. Поп може бити и „откачен“. Човек је, може и он можда нешто да лупи, али да ја сад ућуткам моје попове ради једне странке, а странке су често секташке. Нек иду с милим Богом! Проћи ће и

они, ко и сваки други. Остаће Црква и народ у Цркви.

Господине Митрополите,

Честитамо Вам тридесетогодишњицу Архијерејског служења. Још се учимо на том Вашем неуморном духу, трајном, упорном, понекад и тврдоглавом. Али без тога, може ли човек да издржи? Кажем „тврдоглавом“ у смислу да остане у ономе у чему је, не само „доследан“, може човек и у лошем да буде „доследан“, него у ономе што схвата да је добро и спасоносно за свој народ.

Нека Вам Бог да здравље. Нека Вам Бог да снагу! Верујемо да ћемо се још учити од Вас, јер имате још много духовне снаге. Како је било човеку да издржи: кад су му гроб очев ископали и костур очев из гроба избацили, у њиховом селу код Петровца, кад је Митрополит Николај био тамо пре две-три године. Николај је ипак издржао, и остало на ногама. Ето, тај дух хришћански да учимо од Вас. То је православни, српски дух. Западна цивилизација нема то и једно рушење зграда у Њујорку је упропастило Америку. Они су, уместо да се смире и покају за зла која су нама и другим народима починили, постали агресори, руше све пред собом, јер немају мира, немају спокојства. Србин је у стању много шта да издржи, и да поново оживи тај животни, оптимистички, православни и правдољубиви дух. Код Митрополита Николаја је то оно што је јеванђелско, што је православно, што је српско.

На многа љета долгоденствуј Владико.

ПОЗДРАВНИ ТЕЛЕГРАМИ И ЧЕСТИТКЕ

У немоћућносћи да присуствујемо Вашем усљедићу и увођењу у трон Митрополија дабробосанских, примиште наше честитке и жеље да Вас Господу ћој живи на трону ћовјерене Вам Митрополије а на корисћи наше Свете Цркве желе свештеници

архијереј-старофор Радујко Радујковић
архијонамјесник Миленко Сандић;

Бањалука

Ваше Високопреосвећенсћије са најискренијим жељама и молићема Светојројном Богу нашем да Вас ушћвади и укријеши на светлом и спрашњом трону у који улазиши и са које ћеше управљаши учешћи и служиши роду Православном на корисћи и спасење. Због раније заказаној освећењу храма ћисам у мотућносћи да присуствујем и служим што ће се сада с Вама али у наше као и у своје име долази владика Атанасије (Јевтић) и носи наше штойле молићене жеље и учешће у свечаном чину.

Епископ захумско-херцеговачки и приморски
Григорије;
у Требињу 13. септембра 2003.

Вашем високопреосвећенсћију захваљује на љубазном позиву и у немоћућносћи да узме лично учешћа у свечаности Вашег усљедићења у трон Митрополија дабробосанских срдечно честитиша тридесетогодишњи јубилеј Вашег усјејешног архијепископског рада и жели нове усјејехе у свим послућима за добро наше Свете Цркве

одани Вам
архијата Миха Јанковић,
Београд

ПРАВОСЛАВНИ МИТРОПОЛИТ ЦРНОГОРСКО - ПРИМОРСКИ

81250 Цетиње, Србија и Црна Гора
тел/факс: 086-231-273
086-231-193

E-mail: mitropolija@cg.yu www.mitropolija.cg.yu

М.бр.1010
10.09.2003.г.

Ваше Високопреосвећенство,

Жадећи што због раније заказаног освећења храма у Горњем Бока, нисмо у могућности да учествујемо у чину Вашег усљедићења у Сарајеву, овим путем Вам честитамо 30-ицу Вашег плодног архијерејског служења и само усљедићење, молим се Господу да Вам подари обастроног здравља на Ваше даље апостолско служење у Цркви Христовој.

Вашег Високопреосвећенства одани у Христу брат,

ПРАВОСЛАВНИ МИТРОПОЛИТ
ЦРНОГОРСКО-ПРИМОРСКИ

Архијереј

Православни Епископ
Епархије рашко-пришћенски
Бр. 449
15.09.2003. година
Пришћен-Грачаница

ПРАВОСЛАВНОМ МИТРОПОЛИТУ
ЕПАРХИЈЕ ДАБРОВОСАНСКЕ
Г-ну, ГОСПОДИНУ НИКОЛАЈУ
САРАЈЕВО

Ваше Високопреосвећенство,

Захваљујући љубазној на Вашем топлом позиву да присуствујем и узмем учешћа у свечаности 14. септембра 2003. године, приликом Ваше свечане инtronизације у историјски трон Митрополита дабробосанских, једно изражавам жалење што се ћисам могао одзвати Вам по позиву, јер сам од раније за тај дан био уговорно освећен ћамена темељи за нови храм св. Вмч. Димитрија у Косовској Митровици.

Честитам на усљедићењу и жељим много успеха у Вајем дајем пастирском раду на славу Богију, на радост наше свете Цркве и на добробит нашег страдалног народа Српског.

Многоденствуј Владико! - Испола ети Деспота!

Ваш у љубави Христовој брат и саслужитељ

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЕПИСКОПИЈА БУДИМСКА
Budai Szerb Ortodox Püspökségi
Serbian Orthodox Diocese of Buda
Hungary

Српски православни епископат будимски
Будај срб-ортодокс епископат
Будим
Бр. Указа бр. 285/08
15.09.2003
Сејане/Печат/БЛЕНДЕНДРЕ

ВАШЕ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВО

Честитамо Вам интронизацију у катедру славне Митрополије дабробосанске, са молитвом Господу и Светом Петру дабробосанском да Вас и Ваше «словесно стадо» укрепе на бранику вере и нације.

Честитујући Вам Ваш велики лични јубилеј уз жеље за «долгоданствено и мирноје житије, здравије же и спасење» кличемо Вам од срца:

ИС ПОЛА ЕТИ ДЕСПОТА!

Вашег Високопреосвештенства у Христу одани брат и са служитељ

Епископ будимски

бидар

СРПСКИ ПРАВОСЛАВНИ МИТРОПОЛИТ
СРЕДЊЕЗАПАДНОАМЕРИЧКИ

М 617
3. септембар 2003
ЛИБЕРТИВИЛ

ВАШЕ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВО.

Са задовољством смо примили обавештење и позив да ће се Ваше свечано увођењу у тај митрополит заборављених објекта 14. септембра 2003. године у Саборном храму Родија Предете Богородице у Сарајеву.

Искрено честитамо Вам архијерејском животу који се поклапа са првостогодишњином Ваше архијерејске службе Богу и своме нацијом Српском народу. Тада је он посебног значаја за наше Српске цркве којој Ви тако безрезервно служите: на стоге највећа њене благотворне делатности. Својим самопретом и жртвом који сте утвадили у све посмене њеног многостраног живота почишли од прихватајуће даровите најчешћег и хришћанскогог служежа постави срећејбом пример сима и најпотпунијима како се служи Богу и највећој Светој црквији Српској Апостолској цркви.

Још једном искрено честитамо увођење у тај митрополит заборављених и у великој мери са жељама морамо Вас обавестити да нисмо у могућности присуствовати тим заједничким чланом уздашеви у Патријархији које смо рашаје присуствати.

Искрену високопреосвештенства у Христу Господу бригу и са служитељ.

ПОДОВОМУ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВУ
МИТРОПОЛИТУ НИКОЛАЈУ
МИТРОПОЛИТУ ДАБРОБОСАНСКОМ
САРАЈЕВО

Митрополит
СРЕДЊЕЗАПАДНОАМЕРИЧКИ

Пошто збој јомена мајци не могу лично доћи на овај начин Вам честитам велики јубилеј и устоличење и жељим Вам свако добро. одани Вам Драћан Прошић

Рекомендатор богословије Св. Саве
са Јородицом, професорима и ученицима;
Београд

Сречен у посљедњем моменту шаљем моје најсрдачније честитке и жеље останући уз Вас и у мислима са Вама

Вељко Губерина;

Београд

Високопреосвећени владико у немоћиосни да збој болесни присуствујем Вашем устоличењу овим шаљем упућујем моје најискреније честитке са жељом заједничке љубави у Цркви Богочовјека Христаша.

Ис ћола еши Џесиоша

Јереј Саво Денда;

Радовићи, Подгорица

Високопреосвећени, у немоћиосни да узмем учешћа у молићеном обележавању Вашег јубилеја као и дуго ишчекиваном устоличењу Вашем столном традију упућујем Вам моје најсрдачније честитке као и молићене жеље за долгоданствене и мирноје жишије. Ис ћола еши Џесиоша

одани Вам у Христу Господу

Ненад Милошевић;

Радовићи, Подгорица

Устоличење у шрон Митрополија дабробосанских првоместе иоодушевљију Архијерејској служења Светој Цркви и свом народу срдечно честитам и шаљо љубављам

Епископији ниши Иринеј;

Нии

Велику часић учинили стће ми позивом на Ваше устоличење. Благодарим. И поред жеље да присуствујем свечаносћи нисам моћао. Од срца чеснишам устоличење са жељом да на многоја љеша усјјешно кормиште бродом појереној Вам сушада ботосиасавајуће Мишройолије дабробосанске на шушију сиасења ка Царсћу Небеском

С пошишовањем, одани Вам
бройојереј-стварофор Стеван Мрђен
са породицом;

Београд

Поводом Вашег устоличења и шрифесешиодишице Архијерејске служења примиште моје искрне чеснишке. Нисам био у сијуацији да што лично урадим јер нисам био обавијешћен

Прим. др sci. med. Славко Ждрале;

Касиндо

Ваше високопреосвећенство од срца чеснишамо Ваше устоличење за Мишройолија дабробосанској, са ујерењем и надом да ће ће радиши за добро сију. Желимо Вам све најљепше у духовном раду и добро здравље.

С пошишовањем
Српско просвејено-културно друштво
„Просвеја“;

Сарајево

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА
ЕПАРХИЈА БРАНИЧЕВСКА

SERBIAN ORTHODOX CHURCH
DIOCESE OF BRANICEVO

Хајдук Вељкова бр. 2
19000 Пожаревац
СРБИЈА И ЦРНА ГОРА
Тел/факс 012/223-832, 227-995
e-mail: epbran@ptt.yu

Хајдук Вељкова бр. 2
12000 Пожаревац
Федерација Србија и Црна Гора
Тел/факс: 381 12 / 223-832, 227-995
e-mail: epbran@ptt.yu

Бр. 485
10.09.2003.

Ваше Високопреосвећенство,

Честитамо Вам устоличење у трон Митрополита дабробосанских уз молитве Господу да Вам подари мудрост и снагу да управљате Црквом Божјом у повереној Вам Митрополији.

Препоручујемо себе и верни народ Епархије Браничевске Вашим светим молитвама.

Ваш у Христу Господу брат и саслужитељ

ПРАВОСЛАВНИ ЕПАРХИЈИ
ЕПАРХИЈА БРАНИЧЕВСКА
Бр. 5097
2. септембар 2003.
у Новом Саду

ІЕГОВОМ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВУ
АРХИЕПИСКОПУ САРАЈЕВСКОМ,
МИТРОПОЛИТУ ДАБРОБОСАНСКОМ И
ЕГЗАРХУ СВЕЕ ДАЛАМАЦИЈЕ
ГОСПОДИНУ НИКОЛАЛУ
САРАЈЕВО

Ваше Високопреосвећенство,

Са радошћу смо примили Ваш донес од септембра 2003. године, којим Нас посивате на свету архијерејску Литургију, 14. септембра текуће године, у 9,00 часона, у Саборном храму у Сарајеву, поводом Вашег увођења у трон Митрополита дабробосанских, као и на прославу тридесетогодишњице Вашег архијерејског служења.

С тим у вези, изненданамо Вас да због рапије преузетих обавеза и пута у манастир „Боге“ у Италији писмо у могућности да узмимо учешћа у наредним свечаностима.

Уједно изражавамо најтоплију благодарност за Ваш позив, честитамо од срца устоличење и тридесетогодишњицу архијерејског служења и желимо Вам свако добро од Господа.

У Христу Господу свагда Вам одани

Епископ бачки

Михај

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА
ЕПАРХИЈА СРЕДЊОЕВРОПСКА

SERBISCH-ORTHODOXE
DIÖZESE FÜR MITTELEUROPA

Postfach 61 09 41 • D-81709 München

Tel. (089) 637 996 - 22 • Fax (089) 637 996 - 24
Bischof.Konstantin@serbische-diocese.org
www.serbische-diocese.org

Е.Бр.1115/03
12. септембра 2003.

ВАШЕ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВО,

Са захвалношћу потврђујемо пријем Вашег позива на Ваше устоличење Сарајеву, дана 14. септембра 2003. године, којом приликом ће се обележити и Ваша тридесетогодишњица изузетно плодног Архијерејског рада. Искрено жалим што нисам у могуности да будем учесник овог величоког историјског догађаја за Српски народ у Сарајеву. Честитајући Вам устоличење и Ваш јубилеј, упућујемо Наше молитве Господу, да Вам још дуги низ година подари крепко здравље, на радост Свете православне Српске цркве, а на корист Српског народа.

ИС ПОЛА ЕТИ ДЕСПОТА!

Вашег Високопреосвештенства одани у Христу брат и саслужитељ.

+ Константина
ЕПИСКОП СРЕДЊОЕВРОПСКИ

Сарајево, 14. септембар 2003.

Ваше Високопреосвештенство, драги Владико!

Искрено жалимо што због заузетости у најлој Епархији нећемо моћи да будемо заједно с Ваја у Сарајеву у недељу 14. септембра ове 2003. г. Од срца Вам честитамо устоличење и увођење у трон Митрополита дабробосанских.

Ваше тридесетогодишње ревносно служење у архијерејском чину израз је стамне вере и великог поверија у Божију промисак. Ваш самопрогорни рад на њиви Божијој и народију одличан је пример за узлед сима нама.

Молимо се Богу да се са умножењем година Вашег живота и рада не умање Ваше духовне и физичке снаге, јер су нашем народу, више него икада потребни пастири синог духа речи и дела.

Долгоденствуј Владику Свети на многа љета.

Вашег Високопреосвештенства у Христу одани,
млађи брат и саслужитељ.

Еп. Лонгин, Америчко-канадски НПМ
и административни Западноамерички

СРПСКИ ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП ИСТОЧНОАМЕРИЧКИ

135 Carriage Hill Drive
Mars, PA 16046

Rt. Rev. Bishop Mitropolit

Phone (724) 772-8866
Fax (724) 772-8813

Бр. 528
12. септембра 2003.

ВАШЕ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВО,

Од свега срца честитамо Вам устоличење у трон Митрополита дабробосанских, молећи се Архијереју Господу нашем Исусу Христу да Вас заштити, сачува у миру, читавс, часне и дуговечне, молитвама Ваших светих и славних претходника: Светог Свештеномученика Петра Сарајевског и Дабробосанског, Саве Косиновића, и многих других неброђених, да бисте правилно управљали речју Његове истине.

ДОЛГОДЕНСТВУ ВИСОКОПРЕОСВАШЧЕЊЕШИ ВЛАДИКО!

Одани Вам у Господу Христу брат и саслужитељ,

ЕПИСКОП ИСТОЧНОАМЕРИЧКИ

+ Митрополит

ЊЕГОВОМ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВУ
МИТРОПОЛИТУ ДАБРОБОСАНСКОМ
ГОСПОДИНУ НИКОЛАЈУ
САРАЈЕВО

ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП
СРЕДЊЕ ЕВРОПСКИ

Епископски храм, ул. Ивана Милутиновића 26, 17500 Врање
телефон/факс: 017/22-695, 401-016, 416-159
Врање, 26 Јула Милутиновића Street, 17500 Vranje, Serbia, SCG
phone/fax: +381 17/22-695, 401-016, 416-159

e-mail: episkop@epf.vu

Е.Бр. 180.
12.09.2003. године.

ВАШЕ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВО,

помојдом Вашег устоличења и увођења у трон Митрополита дабробосанских као и 30-годишњице архијерејске службе, упућујемо Вам најискреније честитке молећи се Господу да Ваше добро здравље и да јоп много година мудро водите Богомоверену Вам Митрополију дабробосанску, а на добробит Наше Свете Српске православне цркве.

Нажалост, због наших већ раније заказаних обавеза, нећемо бити у могућности да лично учествујемо у Вашем стављу, али ћемо у истом молитвено учествовати са Вама и Вашим гостима.

Долгоденствује Високопреосвешти, на многа љета!

Вашег Преосвештенства у Христу брат и саслужитељ,

СРПСКИ ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП
ЕПАРХИЈЕ СЛАВОНСКЕ

ЊЕГОВО ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВО
МИТРОПОЛИТ ДАБРОБОСАНСКИ
ГОСПОДИН Г. НИКОЛАЈ

Ваше Високопреосвештенство,

Поводом тридесете годишњице Ваше епископске службe и устоличења у трон дабробосанских епископа честитамо Вама, драги Владико, са искреним жељама и молитвама да драги Бог Вама дарује кречко здравље и Његов мир да још много година управљате Митрополијом дабробосанском.

Жао нам је што нећемо моћи физички учествовати у свечаностима устоличења. Будите уверени да ћемо бити тај дан духовно са Вама.

Вашег Високопреосвештенства у Христу млађи брат и са служитељ,

Дарувар
8.септембар 2003.год.

а.с. 1/41

СРПСКИ ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП
ЕПАРХИЈЕ СРЕМСКЕ
СРЕМСКИ КАРЛОВЦИ

21205 Сремски Карловци
Трг Бранка Радичевића 8
Телефон: 021/861-729
Телекс: 021/861-746
Е-пошта: episkop@ptt.yu

21205 Sremski Karlovci, VII
Trg Branka Radicevica 8
Telefon: 021/861-729
Telefaks: 021/861-746
Интернет:

Е-бр. 16 —
09. септембра 2003. год.

ВАШЕ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВО,

Позив на Ваше устоличење у трон Митрополита дабробосанских у Сарајеву, у најсљедујући 14. септембра 2003. године, искрено Нас почастовавао и обрадовао на Христу Господу најам.

Услед раније планиране и прузујете обавезе да 14. септембра 2003. служимо Свету архијерејску Литургију у Црквији општине и парохији у Кузмичу рукоположимо Нашег теолога Бранка Цабулица у чин ђакона, на Нашу жељост, ипак у могућности да се одазовемо Вашем братском позиву.

Молимо Ваше Високопреосвештенство да ово уважи и честитамо увођење у трон древне Митрополије дабробосанске, на добробит и спасење повереног Вам народа Божјег, часног свештенијства, преподобног монаштва и Ваше лично.

Вашем Високопреосвештенству у Христу одани брат,

ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП
ЕПАРХИЈЕ ЗВОРНИЧКО-ГУДАНСКЕ
У БИЈЕЉИНИ, 10. септембра 2003. године

Ваше Високопреосвештенство,

Примили смо Ваш позив којим нас позивате да дана 14. септембра 2003. године, узимемо учешћа у Вашем устоличењу, увођењу у трон Митрополита дабробосанских у Сарајеву, као и обиљжавамо Вама тридесетогодишњег архијерејског свештенослужења.

Са великом жалом/тужом Вам објављивамо, да реченог дана нећемо моћи честитати са Вама, Вашим вјорним народом и клиром, духовни радост у граду Сарајеву, будући да је још на његоводишњем релативном заустављању Светог архијерејског сабора, прихваћен наш приједлог, да се 14. септембра текуће године, обиљжи 770 година од оснивача Митрополије зворничке, 180 година од трононосана садашње зворничке цркве и 25 година нашег архијерејског служења.

Драги Владико, користим ову прилику да Вам честитамо како увођење у трон спаситељом и углавном мучеником Митрополита дабробосанских у Сарајеву, тако и тридесетогодишње, њесома успјено и плодотворно архијерејско служење. Плодови Вашег рада су велики и звоми видни, како на просветнотом плану где су генерације богослови, а њима сада и студената, стављале под Вашим булним надзором и ролитељском бригом, тако и на пољу црквене организације, грађевинске дјелатности, као и писаних и објављених Ваших дјела, која ће служити нашим богословима и студентима за њихово богословско усavrшавање и оспособљавање за узвишену службу Богу и Роду. Кратко речено, ступивши у службу Богу и Роду од првих дана, преко архијерејског свештеније/служења, ипак не имајући тренутка живота и времена програцила, већ сте стално радији да добрије Свете најм Сркје и вјерног народа.

Жељећи да у духовној радости и добром здрављу, дочекате још много јубилеј и годишњица, молимо се Пасције/аџану Живом Богу - Исусу Христу, да Вам и на даље буде помоћник, да никада у било коме виду не склоните, те да животни крст како лични, тако и народни, усправно носите на славу Имена Божјег и народа коме служите и да се тако ушишете у књигу величанија, Ваших предходника, на катедри на коју се устоличавате.

У тим жељама, са искреним жељама што реченог дана ипак у могућности бити са Вама, објављам Вама Високопреосвештенству у Христовом јубави брат и са служитељ пред престолом Господњим,

ЕПИСКОП
ЗВОРНИЧКО-ГУДАНСКИ

ПОДВОРЬЕ
СЕРБСКОЙ
ПРАВОСЛАВНОЙ
ЦРКВИ В МОСКВЕ

ПОДВОРЬЕ
СРПСКЕ
ПРАВОСЛАВНЕ
ЦРКВЕ У МОСКВИ

Ваше Високопреосвештенство!

Поводом 30-те годишњице Вашег архијерејског служења Светој Православној Цркви и увођења у трон Митрополита дабробосанских, примите моје искрено честитке поводом овог Вашег јубилеја.

Духотно се радујем узноси молитве Христу Господу да у Богом поверијено епархији дабробосанској у трону Митрополита дабробосанских будете хар и до сада примером истинског настрија на кога се син ми млађи угледамо. Да Вам Господ и Свети Сава подаре здравље, полгодиније, мудрости и силе духовне.

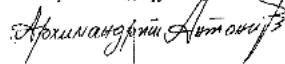
На многаја листа Високопреосвештеник владико!

Искрено желим што због мојих многобројних обавеза данас физички писам са Вама, ипак духовно се радујем и духовно присуствујем делени са Вама братску и синовску радост.

Вашег Високопреосвештенства у Христу одали,

У Москви,
14.09.2003.год.

Старшина Подворја СПЦ

УНИВЕРЗИТЕТ У САРАЈЕВУ
МЕДИЦИНСКИ ФАКУТЕТ
КЛИНИЧКИ ЦЕНТАР
СРБИЈЕ / ФОЦА

UNIVERSITY OF SARAJEVO
FACULTY OF MEDICINE AND
CLINICAL CENTER
SRBIJNE / FOCA

Tel.: +38758210420, +38758210418, Fax: +38758210007, +38758210417.
nsfsrbnje@yahoo.co.uk

ЊЕГОВО ВИСОКО ПРЕОСВЕШТЕНСТВО
ПРАВОСЛАВНИ МИТРОПОЛИТ ДАБРОБОСАНСКИ Г. НИКОЛАЈ
tel/fax +387 33 201-518

Ваше Високо Преосвештенство г.Николај,

Најтоплије Вам се захвалијујем на позиву за срдечности које ће се обавити у недељу 14. септембра у поводу Вашег Установљења.

Како сам се синим вратио око пола ноћи после напорног путовања и дводневног неодложног боравка на Европској конференцији Унеско-а у Скопљу, здравствено стање ме спречава да присуствујем Вашим срећностима.

У недељу у 15 часова имам састанак Наставно-научног Вijeća Medicinskog fakulteta, што је, објективно на почетак наставе на најем fakultetu 18. септембра, био једини могући термин за састанак.

Моји сарадници професори Univerzitet prof.dr Radojica Jujić i prof.dr Mumir Šarevac су обећали присуствовати Вашим срећностима или бар њиховом дјелу.

Јах једном Вас молим за извинење мого одсуства, због свог успјех планираним срећностима.

С поштовањем,

Ректор Универзитета
Академик проф. др Борис Стевановић

УНИВЕРЗИТЕТ У САРАЈЕВУ
РЕКТОРАТ

Сарајево, 09.09.2003. године.

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА
МИТРОПОЛИЈА ДАБРОБОСАНСКА
G-din Nikolaj

Поштован Господине,

оказана ми је изузетна јест што сте ме позвали да будем Ваš гост на пријему поводом Вашег установљења 130-годишњице архијерејског služenja који ће се одржати 14. септембра 2003. године.

Највише, због ранје дугогодишњих обавеза, односно одсуства из Сарајева нисам у могућности да Вас посетим, па Вас молим да примије моје извинење.

Вама као и вашим колегама један је усјај на будућност, добро здравље и пуне среће.

С поштовањем,

Konrad-Adenauer-Stiftung Čobanija 6 BA-71000 Sarajevo

Predstavništvo u Sarajevu

Уговор о сарадњи

Mitropolija dabrobosanska

Gospodin Nikolaj
Srpski pravoslavni Mitropolit dabrobosanski

Rezidencija Mitropolita
Ul. Zelenih beretki 3
71000 Sarajevo

Sarajevo, 05.09.2003.

Поштован Господине Nikolaj,

срдачно Вам се захвалијујем на позивници за пријем поводом устоличења 30-годишњице архијерејског služenja, који ће се одржати 14. септембра 2003. године.

Веома сам поћastovana ovim pozivom i cijenim da je то олицење сарадње коју је наша Fondacija ostvarila sa Вама и осталим представницима Srpske pravoslavne crkve u Bosni i Hercegovini. Што и у будућности ћемо радо nastaviti.

На јајост, у периоду одржавања пријема, због породичних обавеза боравио у Немачкој. На пријем био је у моју замјenu delegirala једног представника Fondacije, наравно уколико се Vi с тим слажете.

Надам се да ћете имати rauzumijevanja за ovu situaciju.

Puno pozdrava i

с поштовањем,

Caroline Hornstein

Dr. Caroline S. Hornstein
Direktorka Predstavništva u Sarajevu / BiH
Fondacija Konrad Adenauer

УНИВЕРЗИТЕТ У САРАЈЕВУ
РЕКТОРАТ

SRBIAN ORTHODOX DIOCESE OF
AUSTRALIA & NEW ZEALAND

PARISH OF ST. ARCHDEACON STEPHAN
SPRINGVALE

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА
ДУСТРДЖИЈСКО-НОВОЗЕЛАНДСКА

ПАРОХИЈА СВ. АРХИДАКОНА СТЕФАНО
СПРИНГВАЛА

Car Perry & Church Rds KEYSBOROUGH VIC 3123 Tel. 03/ 769 0059 or 769 0057 Fax. 766 3350

9. 9. 2003

Ваше Високопреосвештенство,

Прихватајмо поједи телефоном а ће и факсом да доједемо на њене устоличење и увођење у Трон митрополита дабробосанских 14. септембра у Сарајеву.

Будући да је време кратко, затим и Туђи и мени су истекли пасоши, а подврх свега имамо и неколико послова и бригла, али никако у могућности да поједемо.

Уместо дојаска ми ћемо се зарадобрати заједно са Вама, бићемо са Вама у мислима и молитви.

Честитамо на устоличењу уз молитву Господу да Вам подари здравље и снагу да то устоличење и рад на њиви Господњој буду на многоја лета. Ипак, ако се једног дана уморите и решите да се повучете, кол сестре и јета увек има места.

Срдично Вас поздрављају, цељујући свету архијерејску лесницу и молећи за свете молитве и благослов.

Одјак Вам
о. Геде
о. Чеда и Туђа са децом

РЕПУБЛИКА СРПСКА
ПРЕДСЈЕДНИК РЕПУБЛИКЕ
КАБИНЕТ ПРЕДСЈЕДНИКА

Број: 01-01-600-20-1/03
Бања Лука, 09.09.2003. године

МИТРОПОЛИЈА ДАБРОБОСАНСКА
Негово Високо Преосвештенство
господин Николај,
Митрополит дабробосански

Ваше Високо Преосвештенство,

Обавјештавамо Вас да Предсједник Републике Српске Драган Чанић, због рације преузетих протоколарних обавеза, није у могућности да присуствује Светој Литурији и чину устоличења, увобајем у трон Митрополита дабробосанских који треба да се обави у недељу 14. септембра 2003. године у Саборном храму Рођења Пресвете Богородице у Сарајеву.

Истовремено Вас обавјештавамо да ће Предсједник Републике Српске Драган Чанић присуствовати пријему, поводом устоличења и 30-годишњице архијерејског служења, а који се приређује истог дана у 19,00 часова у резиденцији Митрополита у Сарајеву.

С поштовањем,

ШЕФ КАБИНЕТА
Бранан Црнић
[Handwritten signature]

Митрополија Дабробосанска

Зелених Врбњака 3
Сарајево

НЕГОВО ВИСОКО ПРЕОСВЕШТЕНСТВО
МИТРОНОСИТ ДАБРОБОСАНСКИ ГОСПОДИН НИКОЛАЈ

Ваше Високо Преосвештенство,

Срећанам Вам честитим устоличење и 30-годишњицу архијерејског служења, са честима из ове године у току, мију и личној срећи прослављавате и буђите годишњице.

Вами.

Ивића Владимира

Veljovskomstvo Republike Hrvatske
Sarajevo

Српски православни
Митрополит дабробосански
Г. Николај

Поштовани гospодине,

у име дипломата и осoblja Veleposlanstva Republike Hrvatske u Bosni i Hercegovini i u svoje osobno ime upućujem Vam најсрдачније čestitke поводом устоличења и 30-годишњег архијерејског служења sa жељom da svoj časni poziv i dalje uspješno obavljate na korist kako православnih vjernika tako i građana Bosne i Hercegovine svih vjera i narodnosti.

С поштovanjem,

Veleposlanik
J. Vrbošić
Prof.dr.sc. Josip Vrbošić

Босна и Херцеговина
МИНИСТАРСТВО ИНОСТРАНИХ ПОСЛОВА

др Мљуден ИВАНИЋ

Министар

Сарајево, 12.09.2003.

Ваше Високо Преосвештенство,

Велика ми је част и задовољство што могу да Ви поздравим са најбољим жељама за успјех у Вашем Архијерејском раду на трону дравне Митрополије Дабробосанске у поводу Вашег јубилеја тридесетогодишњег архијерејског служења и увођења у трон Митрополита Дабробосанских у Сарајеву.

У Вама препозијамо знак окрете, обнове и схрабрења онима који су остали и онима који се враћају у Сарајево, да ће имати гдје да поштаже ослонци у темпима и изазовима временнима за наш народ.

Желим што писам у могућности да Вам се пријужим на Светој Архијерејској Литурији и молим Вас да Високопреосвештенији Митрополиту г. Јовану, пренесете изразе мој најдубљег почитоваша.

С поштovanjem,

УНИВЕРЗИТЕТ У СРПСКОМ САРАЈЕВУ
МУЗИЧКА АКАДЕМИЈА
СРПСКО САРАЈЕВО

UNIVERSITY OF SRPSKO SARAJEVO
ACADEMY OF MUSIC
SRPSKO SARAJEVO

Српско Сарајево, улица Кнеза Милоша 66 – Тел: 037/42-125

Митрополија Сарајево
Његово Високо Преосвештенство
Господин Николај

Поводом Вашег устоличења на ТРОН МИТРОПОЛИТА
ДАБРОБОСАНСКОГ, прихвите наше наискреније
честитке у жељи за Ваш здрав и срећни живот, на нашу
велику срећу и задовољство.

На многаја лета

Српско Сарајево, 14. септембар 2003. год.

Професори, студенти
и сви запослени
на Музичкој академији Српско Сарајево

Његовом Високопреосвештенству
Митрополиту Дабробосанској
Господину Т. Николају
Сарајево

Ваше Високопреосвештенство.

Честитијући Вам 30 година Аријерејској
служби Ваша и свом раду молим се Светојићем да Вам
и у долаћим годинама подари тоноје здравља и духовне
крејсости како би Гародавући свих подара бриносили
Ваше светле молитве да спасене свих нас.

Честитијући Вашу Светујућу Аријерејску Годину и моли
Бога да се Вам уздаје свакоје добоји

одани Вам
архијереј-степан рођор
Саво Јутичи
секретар ЕУО

На Четвртак.
13.09.2003.г.
Митрополије Црногорско-Приморске

СРПСКА КЊИЖЕВНА ЗАДРУГА

11000 БЕОГРАД, Гргичева улица 191, телефонски факс: 653
Телефони: (011) Центар: 3228-315, Управа: 3249-545, Редакција: 3234-977,
Пијесни: 3228-218, Тел-факс: 326-714
Журал: 4080, 4081, 7-8894

Београд, 14. 9. 2003.

Његово Високопреосвештенство
Митрополит дабробосански господин Николај

Ваше Високопреосвештенство,

Си радошћу сам примио позив да присуствујем свечаном
чину Вашег устоличења, увођењем у трон Митрополита
дабробосанског, 14. септембра 2003. године.

Жао ми је што из породичних разлога висам у могућности
да тога дана будем у Сарајеву.

Уз честитке за овај велики дан за Митрополију
дабробосанску, остајем са изразима дубоког поштовања.

др Слободан Терзић
председник Српске књижевне задруге

МУЗЕЈ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Улица Ћира Ћире 5
11000 БЕОГРАД
Телефон: 011/3282-215
Факс: 011/328-215

Kralja Petra Prvog 5
11000 БЕОГРАД
Phone: 381/11/3282-215
Fax: 381/11/328-215

12. септембар 2003. године

ВАШЕ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВО
ДРАГИ МИ МИТРОПОЛИТЕ,

Министарство културе и медије Републике Србије одлучило је
да се наредна седница Хиландарског одбора, чији је иначе члан,
одржи у манастиру Хиландару баш у време када је упраштено
свечано устоличење Вашег Високопреосвештенства на трону
Богомучвани Дабробосански митрополије, као и молитвеног
обслуживања тридесет година аријерејског службеника. Због важности
састанка, односно саглававања стање манастирске Ризнице и
утврђивања приоритета заштите манастирских здања, обавезан сам да
бујем у манастиру Хиландару.

Ваше Високопреосвештенство, иако нећу бити присутан на
самој светоности, у Световидељској Саборној Хиландарској цркви
пришаћити ћу воштаницу за Ваше здравље и саваки напредак
попреној Вам митрополији.

Ванем Високопреосвештенству свако добро од Господа жели,
Вама одани

Мр Слободан Милеуснић, управник
Музеја С П Ц и секретар Светог аријерејског синода

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
ФЕДЕРАЦИЈА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ
ПАРЛАМЕНТ ФЕДЕРАЦИЈЕ
ДОМ НАРОДА
Сарајево, 11.09.2003. године

ЊЕГОВО ВИСОКО ПРАВОСВЕШТЕНСТВО
МИТРОПОЛИТ ДАБРОБОСАНСКИ
г.г. НИКОЛА

САРАЈЕВО
Зелених беретки бр. 3.

Уз искрену захвалност на позиву, жао ми је што не могу присуствовати
ПРИЈЕМУ, али Вам упуњујем моје искрено честитеке, жељу за дуг живот и
мирно окружење, пројекте радошћу и уважавањем.

С поштовањем,

ЗАМЈЕНИК ПРЕДСЈЕДАВАЈУЋЕГ
ДОМА НАРОДА
ПАРЛАМЕНТА ФЕДЕРАЦИЈЕ БХ
Мићић
Споменка Мићић

NADBISKUP VRHOBOSANSKI
ARCHBISHOP OF VRHOBOSNA

Sarajevo, 6. rujna 2003.

Visokopreosvećeni gospodin
+ *Nikolaj*, mitropolit
Dabrobosanski
Z. Breški br. 3
BiH 71000 Sarajevo

Vaša Visokopreosvećenost!

Primio sam Vaš ljubazni poziv da sudjelujem na proslavi 30. obljetnice Vaše
Arhijerejske službe i Svete Liturgije Ustoličenja 14. rujna 2003. u 9.00. Od stra
zahvaljujem na ovom pozivu, kao i na pozivu da budeš Vaš gost za zajednički
stolom.

Ovim se ispričavam što neću moći učestvati u tom slavlju, jer sum izvan BiH.
Taj dan mi katolici slavimo Uzvišenje svetog križa, te sum kao kardinal preuzen
jednu obavezu u Europi.

Koristim priliku da uputim najiskrenije čestitke za 30. godina arhijerejske službe,
te svečanosti Ustoličenja u Sabornoj hramu Rođenja Presvete Bogorodice u Sarajevu.
Neku Vam Bogorodica izmoli od Hoga dobro zdravlje i radosno služenje u Crkvi za
spasenje duša.

Uz izraze bratskog zajedništva u apostolskoj službi iskrorno pozdravljam.

Vinko kardinal Puljić
Vinko kardinal Puljić
nadbiskup metropolit vrhbosanski

ВИСОКОМ ВИСОКОПРЕОСВЕЋЕНСТВУ - МИТРОПОЛИТУ ДАБРОБОСАНСКОМ -
Господину + НИКОЛАЈУ -

САРАЈЕВО - БХ

Са искреној захвалности, пријмо сај Ваш драги Позив, да зво
Вас дуботрдним сајетником за економију и финансије у Епархији
Далматинске СПЦ-е, присуствујем Устoličenju - уздješu у Трон
као МИТРОПОЛИТА ДАБРОБОСАНСКОГА У СТОЛНО САРАЈЕВО.

У овим Вашим позивом, као и увјежен, када сте се благоизволили
посјећивати нас или се јављати о Господским и другим Правилцима,
у наш Дом, узасно је благослов за здравље, мир и спасење моје
и којих најближих.

У свакој позиву породицом и другој народи и људском покару памет,
јачако је у наима Бјеру, Нему и Љубав.
Али и дамено, даско, висте од тога.

Радећи са Вама заједно на Српским Господодој, упознали сте ме -
упознали смо Вас, као најстражек МОНАХА И ПАСИФРА вјерник,
за које сте, као и за све људе у Својој вјероисповједи, али једнако
тако и за све људе којима је Бог подаром земни живот, био помоћ,
утјеха и подање. Рекох, најстрожег саме према себи - најблажег према
сваком људском стварију.

Увјерен сам, дубоко увјерен, да ћете то сјеме сејати у Столном
Сарајеву и око њега - и гдје год да Вас путем Господским најмјере.
Због свога снога што је речено овим скромним писмом и свега што је
пересечно, ја дубоко људим, што сам старосло, здравствено немоћан
да малобитно приступим ВАШЕМ САРАЈЕВСКОМ УСТОЛИЧЕНИУ У ТРОН
МИТРОПОЛИЈА САРАЈЕВСКОГА И ДАБРОБОСАНСКОГА. Тим више, што је тај
Трон био и ТРОН ЕГЗАРХА ПРАВОСЛАВНОСТ
ДАЛАМАЦИЈИ И БИХАЋА СВЕТИХ АМА.

Свако Вам честите, и када у ДАБРОБОСАНСКОЈ МИТРОПОЛИЈИ ВАШЕ
БСГОМ И ЗАВРАНО УСТОЛИЧЕВЕ.

Одани Вам, виши љ. предсједник ПРАВОСЛАВНЕ ДАЛАМАЦИЈЕ

Мићић, Љ. Челебић

РЕПУБЛИКА СРПСКА
МИНИСТАРСТВО УНУТРАШНИХ ПОСЛОВА

Ју. бр. 001, Баня Лука, тел: 051/531-100, факс: 051/531-206. Е-пошта: ministar@vlasars.net

Број: 105
Датум: 08.09.2003.

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА
Град Николај, Српска Православна
Митрополија Дабробосанска
САРАЈЕВО

Ваше праосвећенство,

Захваљујем се на позиву који сте ми упутили да присуствујем светој
Литургији поводом устоличене и 30-годишњине архијерејског службова које ће се
одржати 14.09.2003. године, у 09.00 часова у Саборном храму Рођења Пресвете
Богородице у Сарајеву.

Користим ову прилику да Вам честитам 30-годишњину архијерејској
служби и истовремено објављивам да се задовољствам прихватом позива за
присуство тиме скочитију чину.

С поштовањем,

*МИНИСТАР
Бранко Ђереб*

ДНЕВНИ АВАЗ бр. 2842
понедељак 15. септембар 2003. г.

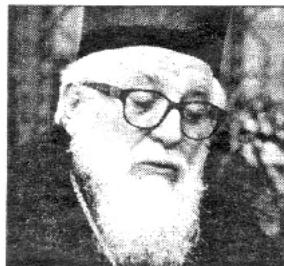
Ceremonija u sarajevskoj Sabornoj crkvi **Ustoličen mitropolit dabrobosanski Nikolaj**

Činom uvođenja u tron potvrđena odluka Svetog arhijerejskog sabora Srpske pravoslavne crkve

Ustoličenje mitropolita dabrobosanskog Nikolaja obavljeno je jučer u sarajevskoj Sabornoj crkvi (Hramu rođenja presvete Bogorodice), javila je Fena.

Cinom uvođenja u tron mitropolita dabrobosanskih, koji je izvršio mitropolit zagrebačko-ljubljanski i cijele Italije gospodin Jovan, potvrđena je odluka Svetog arhijerejskog sabora Srpske pravoslavne crkve koja je 1992. godine tadašnjeg episkopa dalmatinskog izabrala za mitropolita dabrobosanskog sa sjedištem u Sarajevu.

Mitropolit dabrobosanski Nikolaj nakon ustoličenja se obratio brojnim zvanicama i

Mitropolit Nikolaj: Poziv vjernicima
vjernicima i tom prilikom je pozvao sve vjernike da žive u jedinstvu i slozi, bez obzira na vjeru i naciju, kako bi Bog obasjao sve u Bosni i Hercegovini.

СА ЧИМ ПРЕД ГОСПОДА

животу нас православних хришћана често се дешава да услед разних жртвовања доживимо разочарења и будемо поврјеђени. Разна искушења и разне ситуације у животу пастира доводе га често да остаје сам. Сам са Богом. Христос каже: „Ко жели да живи побожно биће гоњен“. Многи од нас рошћемо на свој животни крст покушавајући да га избегнемо или да га пребацимо на другог. Свети оци су туговали када се деси да дugo немају искушења, сматрајући да их је Бог заборавио. Један сваким нови или стари приступ животу и његовом не-предвидивом току управо можемо видјети кроз живот митropolita дабробосанског Николаја.

Настојећи да не буде неплодна смоковница, он иде у сусрет искушењима и тако их на пола пута силом и благодаћу Божјом савлађује.

Човјек свакодневно ради, да би себи створио *насушини хљеб*. Апостол Павле каже „ко не ради да не једе“. Рад којим се баве свештиници и архијереји је веома одговоран и тежак. То је рад са душама људи које су оно највредније и најважније у овом нашем земаљском животу. Свака људска душа је њежна и свака душа жели да буде схваћена, утјешена, помилована, излијечена, и да се не повређује, јер како каже Апостол Павле: „Једна душа вриједи више него читав свијет“. Руковођен Светим Писом и његовим садржајем митropolit Николај спада у ону врсту ријетких људи који својим животом показује како треба живот, па и душу полагати за своје стадо и за своје ближње. У свим конфузним ситуацијама којих је било подоста није лако било наћи излаз и рјешење. Само зато што га је живот бичевао могао је све поднijети. Јер је у тим ситуацијама остајао сам, сам са Богом, и ослонивши се на свог Господа ослушкивао је Његов глас и глас савјести и налазио рјешење - излаз и јављао се као побједник, јер се и каже у Светом Писму: „Ако је Бог с вама ко ће против вас“. Увјек је кретао испочетка не осврћући се назад јер прошло вријеме се не враћа, човјек не живи у прошлости. Као прави орач на њиви Божјој са својим свештеництвом на најтежем простору, судара истока и запада, где су многи покушали да нас искористе као *шокус* били и сами изненађени снагом те Митropolije да-

14.09.2003 (13-11)

USTOLIČENJE MITROPOLITA DABROBOSANSKOG NIKOLAJA

SARAJEVO, 14. septembra (FENA) - Ustoličenje mitropolita dabrobosanskog gospodina Nikolaja obavljeno je danas u sarajevskoj Sabornoj crkvi (Hram rođenja presvete Bogorodice).

Cinom uvođenja u tron mitropolita dabrobosanskih, koji je izvršio mitropolit zagrebačko-ljubljanski i cijele Italije gospodin Jovan, potvrđena je odluka Svetog arhijerejskog sabora Srpske pravoslavne crkve koja je 1992. godine tadašnjeg episkopa dalmatinskog izabrala za mitropolita dabrobosanskog sa sjedištem u Sarajevu.

Mitropolit dabrobosanski Nikolaj se nakon ustoličenja obratio brojnim zvanicama i vjernicima prilikom ovog svečanog čina.

Kako je istakao mitropolit Nikolaj, hram Božji je mjesto s kojeg treba govoriti o vjeri, nadji, ljubavi prema bližnjem. Prema njegovim riječima, Bog je taj koji će pokazati put i reći vjernicima gdje je početak moralnoga pada, ali i gdje počinje ponovni duhovni uspon.

Mitropolit dabrobosanski pozvao je sve vjernike da žive u jedinstvu i slozi, bez obzira na vjeru i naciju, kako bi Bog obasjao sve u Bosni i Hercegovini.

Na današnji dan se navršava 30 godina arhijerejskog (vladičanskog) služenja mitropolita Nikolaja, te će povodom tog jubileja večeras u 19 sati u rezidenciji Mitropolije biti upriličen prijem za ambasadore, predstavnike vlasti u BiH i druge goste.

(Fena) zl

бробосанске, митрополита Николаја и његовог свештенства. Најтежа бремена падала су на овог човјека, на његов клијат и народ. А шта се у души тог човјека дешавало само Бог зна. Ми његови сарадници на њиви Божјој само знамо фрагменте, а српезналац Бог зна какав је терет поднио наш Владика.

Колико уздаха, непроспаваних ноћи, колико брига за туђу и своју духовну дјецу, стрепњи, разговора, путовања, молитава, Литургија и разних других садржаја, које нико не би могао да издржи да Бог није са њим. Како је вријеме одмицало низале су се разне ситуације, које само чудом - боље речено Божјом помоћу су превазиђене. Прошло ратно вријеме нам је показало толико чудних рјешења гдје је сам Бог интервенишући чувао наше стадо и нашу Епархију. То су печати присуства Божијег, то су чуда када се из пепела дигнеш и Вајскрнеш. Такав је био пут ове мало схваћене, од свих остављене, али од Бога чување и благословене Епархије. То је она сиротиња која је и Богу мила. То су они прости рибари који ништа немају само прости богољику душу и њу нуде за добро свога рода - стада и своје отаџбине

А прошлост, почети митрополита Николаја, су заиста били почетци и Српке цркве. Поготово на дужности Епископа аустралијско-новозеландског где је буквално почето од почетка. Па послије тога Далмација, манастир Крка са својом старом Богословијом - школом која у тим периодима, иако давши многе свештенике и владике, пала на леђа ондашњег епископа Николаја. Мора се кренути са изградњом нове зграде! А како? Е, то само Бог зна са каквим је снагама и мотивацијом овај Архијереј, имајући Бога за посредника, поново се јавио као побједник. И када је требало да ужива у благодетељима свога рада или бар да отпочине, да мало одмори, поново најтеже мјесто, најтежа Епархија. Ајде што је рат захватио простор те епархије, али и људи из цркве. Сабор архијереја оснива нову епархију читавом својом територијом на просторима Митрополије дабробосанске. И тако живећи у том расулу своје Епархије уз претње и наговештаје појединих неправославних српских струја да ће основати босанску цркву, Митрополит свугдје долази свугдје је присутан, чак и на многим скуповима војних атапеа у БиХ, само да стави до знања свима да је Српска православна црква и Митрополија дабробосанска свугдје присутна, све

прати о свему се интересује и о свему брине, а на општу корист свих грађана БиХ и Републике Српске.

Од свега у животу најтеже је, мора се признати кад дођете на згариште ваше куће. Не знаете одакле ћете почети. Уз то вас други избјегавају, окрећу леђа јер сматрају да је то немогуће или кажу: Зашто то чините и себе ломити, па зар није боље да чувајте себе и своје здраве, јер што му то све треба. Мало је или нимало било оних који су дали подршку владици Николају. Али, баш кад је сам остајао Бог је био уз њега. Ако је Бог са вама ко ће против вас. Па зато су сви свједоци Божије акције, и поражени тим да је митрополит Николај опет изашао као побједник, јер *сила се Божја кроз немоћне Јројављује*. Тешко је човјеку када остане сам. И уз све своје сараднике и ближње кад сте сами са свим проблемима које се траже да их ви рјешите. Сви остали кажу: Ја не знам, а ви видите како ћете. Уз много савјета и критика са друге стране, наш владика је остајао сам. Али није био сам. Са њим је био Господ који га је бодрио и пружао своју благодат. Бог му је давао нагон да то мора учинити већ данас, јер можда поучен ранијим искуствима сутра већ буде касно.

Иако тешки проблеми, они носе са собом своју сласт, доживљај да је Бог уз вас и да својим чудним токовима бодри ревнитеља и постићује осуђивача и клеветника.

Није овај Архијереј нимало био поштеђен, још мање схваћен од окружења, али је истрајао. Када се вратимо у прошлост, па и у ту несрећну 1992. годину, и погледамо сада у све оно што је затекао митрополит Николај долазећи на чело Дабробосанске епархије, сви ћемо се сложити да то није то небо и та земља, већ је то Ново небо и Нова земља, где је он уз препреке свих слојева и категорија, Божјом благодаћу, вајскрао своју осакаћену и окрњену Епархију.

Ето он је изгарао и жртвовао себе, своје здравље, па и своју душу, за добробит своје пастире и свога народа, а где смо ми његови сарадници на њиви, и где сте ви господо предсједници и дипломате, е то је тешко одговорити? Само се чувајте да се на нама и на вама не испуне оне ријечи Светог Писма: „Очеви једоше кисело грожђе, а синовима трну зуби“.

У манастиру Добрину, на Светог свештеничког ченика Пејира митрополит да бробосанској 17/04. септембра 2003. године.

Синђел Јован (Гардовић)

СИЛА СЕ БОЖЈА КРОЗ НЕМОЋНЕ ПРОЈАВЉУЈЕ

У недељу 14. септембра у јунарњим сајтима док је прајала Света Архијерејска Литургија и чин усвођења митрополије Николаја у трон Митрополије дабробосанских, Радио Српско Сарајево (РСС) поводом овог великој догађаја емитовао је интервју са првотојејем о. Момиром Васиљевићем (ОМ) који у целини доносимо

РСС: Оче Момо добро дошли у емисију „Вјера славна - вјера православна“. У почетку овог разговора као увод нашим слушаоцима рециће нам шта за нас Православце предстаља овај дан.

ОМ: Боље вас нашао. Дозволите да поздравим све слушаоце радија Српско Сарајево, да им пожелим срећну и Богом благословену наступајућу Црквену Нову годину. Наиме по календару наше свете Православне хришћанске Цркве, почиње црквена година. Година у којој круг празника и богослужења наравно почиње да се прославља по календару Цркве онако како је установио Први васељенски сабор, јер је до тада нова година, најпре код Јевреја а послије у свим народима, слављена 1. септембра по старом односно 14. сада по новом календару и отуда ова нова црквена година доноси нам духовну радост. Христос је ушао у Јерусалимски храм и рекао да доноси нову годину, проповједа Нову годину Господњу којом ослобађа слијепе, хроме, потлачене, и у овој години односно у овом мјесецу. Још један битан подatak, почетком црквене нове године Цар Константин је однео чуvenу побјedu над Царем Максенцијем. Хришћанство је добило слободу у септембру мјесецу 313. године, и то је веома значајан датум, од тада је почело слободно да се проповједа и шире по цијелом свијету и од тада нам Господ наш и Спаситељ Исус Христос и његови следбеници и угодници доносе многе и многе духовне радости. Ето са том радошћу и ја почињем ово своје данашње излагање ко-

је је заиста дошло на радост у нашу Митрополију дабробосанску.

РСС: Ешто баш прави увод у данашњи разговор а одмах слушаоцима да ојкријемо да је данас један велики догађај у Саборној Цркви посвећеној Пресветој Богородици у Сарајеву. Док ово ми говоримо оче Момо, тече света архијерејска литургија послије које у трон митрополије Дабробосанског ће бити усвођен високопреосвећени митрополит ћосподин Николај. Заиста један велики духовни првак у свејштим храму у Сарајеву.

ОМ: Хвала и слава Господу Богу да је свети архијерејски синод Српске православне цркве донио одлуку да се у трон митрополита дабробосанских устоличи и постави његово високопреосвећенство наш митрополит ћосподин Николај који већ 10 година управља Богом даном и Светим Савом основаном митрополијом дабробосанском. Не треба напомињати нашим слушаоцима да је протекло вријеме било вријеме ужасног и

страшног рата и других искушења, невоља и проблема које сви преживљавамо и имамо. А одлука Светог Архијерејског Сабора на мајском засједању 1992. године ондашњи Епископ далматински ћосподин Николај постављен је за Митрополита дабробосанског, и он је одмах дошао у повјерену му епархију, али све до дана данашњега није могло да се уприличи његово усвођење у трон митрополита дабробосанских. Зато баш сада у ово вријеме почиње света архијерејска литургија. Епископи, свештеници и многи вјерни народ данас се радује. Одлуком светога синода изасланик његове светости Патријарха српског ћосподина Павла јесте митрополит Загребачко-Љубљански и цијеле Италије ћосподин Јован који ће да изврши усвођење ћосподина митрополита Николаја у трон митрополита дабробосанских. То ће бити 54 усвођење и увођење у трон Митрополита дабробосанских.

РСС: Истовремено митрополит Николај обиљежава 30 година епископске односно владичанске службе.

ОМ: Господ је тако хтјео. Ќосподин митрополит Николај је изабран у мају 1973. године за Епископа аустралијско-новозеландског и одмах, по избору те године у децембру отишао у далеку Аустралију где је уз много тешкоћа и много упорности, много труда, много одрицања и много рада основао и прилично добро организовао Епископију аустралијско-новозеландску. Треба само из те његове службе из тог периода поменути да је подигао храм Светог Саве, затим, први манастири посвећен Пресветој Бого-

родици у Новом Зеланду и да је чак организовао цркву у Јоханесбургу и да је боравећи пет година на том подручју стекао повјерење и оставио дубоког духовног трага код наших Срба, других православних, али и да је стекао симпатије тадашње власти у Аустралији које су му одали признање за све оно што је урадио. Основао је прво српско гробље и заиста свео сва дуговања Епископије аустралијско-новозеландске на једну разумну мјеру. Након успјешно свршеног посла, Архијерејски сабор владику Николају поставља за Епископа далматинског. На том трону остаје све до 1992. године. У том периоду у Далматинској епархији обнављао је порушене цркве и манастире, парохијске домове и манастриске конаке, и низ црквених здања што укупно износи 86, које је осветио и дао на употребу свештенству и народу. Али, зло које је узимало маха и на тим крајевима достиже врхунац када почиње рат. У правој пометњи, током рата, када је у централном дјелу СПЦ, Митрополији дабробосанској, дошло до праве трагедије српског народа, тражио се прави човјек пун снаге и елана да покуша колко толко да среди ситуацију у распушћеној пасти и опет се нашао прави човјек кога Бог послала напаћеним Србима у Босну. Видећи преданост, упорност, духовни рад, затим, самопријегорну пожртвованост овог човјека, Сабор СПЦ га поставља за Митрополита дабробосанског. Било је то јако тешко вријеме. Страдања на овим просторима тек отпочињу и тада се Митрополит прихваћа једног тешког бремена сматрајући да је то Божја воља и долази на трон Митрополита дабробосанских, на кормило Митрополије дабробосанске.

РСС: *Оче Момире да мало проговоримо о митрополији Николају, човјеку који је у српској православној цркви познат као човјек просвете.*

ОМ: У својих 30 година епископске службе и владичанског архијерејског

служења, господин Митрополит је вршио дучност Архијереја на три епархије и тај јубилеј на један посебан начин се обиљежава заједно са устоличењем његовим у трон митрополита дабробосанских. Није господин митрополит служио за примијер само као архијереј и као владика Српске православне цркве. Кроз читав свој живот посебну своју пажњу је посвећивао просвети и у том правцу су му Српска православна црква и Свети архијерејски синод задавали многе задатке. Најприје је отворио и обновио рад најстарије школе у српском православном народу која је основана 1615., а то је богословија Света Три Јерарха у манастиру Крки, где је у почетку основана двогодиšња богословија за одрасле и старије особе а касније је она прерасла у петоразредну богословију и господин Митрополит је био њен Ректор. Он је касније имао поново једну часну дужност да у условима протјераног српског народа обнови рад ове богословије у нашем Србију, тако да је практично три пута бивао њеним Ректором и три пута обнављао рад ове за српски православни народ веома значајне духовне богословске школе. Признања која је господин Митрополит примио за свој несебични рад у просвјети јесу заиста огромна, али су можда опет мала за све што је он учинио на пољу просвете, у одгајању кандидата свештеничких, у љубави и жртви, пожртвовању које је улагао да се манастир Крка у Кистањама код Книна прошири за 1700 квадратних метара, јер кад је одлазио толико је оставио изграђеног простора. За оно што је учинио на обнови Сарајевске богословије која сада ради под именом Свештеничномученика Петра Митрополита дабробосанског, за све оно што је писао а по-готово за оно што је васпитавао, одгајао, духовно бринуо за све кандидате који су прошли кроз ове школе, завршили и постали свештеници, монаси, епископи- владике, а и они који су

прошли кроз ову школу а нису се рукоположили по својој слободној вољи. Тако да је велика лепеза, велики број личности, значајних личности, у Српској православној цркви и српском православном народу, одгајан, васпитаван, учен и духовно подизан под његовом будном бригом и стањем. То је онај посебан допринос за који га је српска православна црква прогласила почасним доктором богословских наука из Светога Писма, а овдје не треба ни понављати онима који већ знају за његов рад на пољу просвете у духовној академији, на музичкој академији у Српском Сарајеву, на обнови Конзерваторске академије која сад тренутно ради у Београду и многим другим пољима на којима се он показао и објавио доста књига, проповједи. Доста тога још има необјављенога, доста тога господин Митрополит веома ревносно, усрдно свакога дана припрема за објављивање, да би тако оставио онима којима ће то највише користити а то су наши богословци, студенти, свештеници и монаси.

РСС: *Силом љрилика, можемо та-ко рећи, о. Момире, тајврено сједи-шиће Митрополије дабробосанске је било у Соколцу. А то није љрви љуи-дана овим љроситорима сјолују вели-ки духовници љойић митрополитиа Николаја.*

ОМ: Митрополија дабробосанска је основана Светим Савом 1219. године и њено прво сједиште је било у манастиру Светога Николе у Прибојској Бањи, у мјесту званом Дабар. Отуда и потиче назив наше епархије Митрополија Дабробосанска. Касније је сједиште пренешено у Сарајево и преко три стотине година сједиште је у Сарајеву, што наравно у времену у којем живимо и на оно што Сарајево као један велики град и центар значи није никакво ни чудо. Међутим у условима у којима је дошао господин Митрополит, ви знате да су то били ратни услови, по њего-

вој жељи, он је за привремено сједиште одредио Соколац. Јер је одатле било најидеалније вршити Архијерјеску мисију. Видјевши све тешкоће и страдање, поготово живе цркве - народа, младости, рушења бого莫ља, цркава и манастира, а порушеног је 23 цркве до темеља, 11 парохијских домова, Митрополиту је Бог дао велику снагу и храброст да обилази сва мјеста и покушава да своју епархију повеже обнављајући како материјално тако и духовно све Црквене општине, дајући им моралну и материјалну и сваки други вид подршке, да би истрајали у том тешком времену. Треба напоменути и то да је из митрополије дабробосанске одсјљено и изашло преко 280 000 епархија односно становника и вјерника Митрополије дабробосанске. То је податак који доводи у питање уопште функционисање једне епархије, али са Богом се све може. Са том вјером у нашег Господа и Митрополит је кренуо у том правцу обнове, јер се нема времена за одлагање. Можда већ сутра за неке буде касно.

Посебно се ангажује на српској младости где је оне кандидате који имају жељу да упишу богословију или духовну академију помогао и са потпором и са савјетом. Свуда се труди, поучава, проповједа, али што је најважније сви његови саговорници, било да су они знаменитите политичке, државне личности, амбасадори, црквене личности, одају му признање за ону његову смиреност, стапљеност за оно што преноси на своје саговорнике. Кроз то је заиста, и кроз карактерне његове особине, Господ благословио овај народ. У овако једном тешком времену наша Романија, Соколац или и читав православни српски народ Митрополије дабробосанске као и други народи, имају прилику да се поуче духовно. Занимљиво да ово није први пут да је привремено сједиште Митрополије дабробосанске на Соколцу. Наша

историја цркве је забиљежила и запамтила да је овдје, на Црквинама у нашем Гласинцу, на Романији било већ сједиште митрополита дабробосанских тако да се понавља она историјска слика у тешкоћама, да се у не-мирним временима износе сједиште и трон митрополита дабробосанских. Наравно он није бивао само овдје, бивао је и у Јањићима код Зенице и у неким другим мјестима и манастирима. Данашње устоличење митрополита Николаја уствари је знак да су се тек сада стекли услови да после свих тешкоћа и ратних страдања и разарања, да се ово устоличење у

tron Митрополита дабробосанских може и извршити. Митрополит Николај је иначе 54-ти митрополит по реду колико је у историјату забиљежила Митрополија дабробосанска.

РСС: О. Момире, након ових шешиких ратних година митрополија Николаја претпознајемо и то његовим рукама, мира, које заиста зраче једном благошћу. То се претпознаје и то смо имали прилику и да чујемо путем медија.

ОМ: Не само путем медија. Господин митрополит Николај, ако ја могу имати ту слободу да кажем, је заиста једна блага и тиха личност. Он својом благошћу и смиреношћу друге личности прилијени и приводи истини Хри-

стовој. Нажалост морам да кажем да многи званичници који су исто тако били одушевљени свим његовим особинама понекада нису имали (или су њихови наредбодавци другачије њима наређивали), нису имали слуха па ни воље да његове поруке мира и добре воље спроведу, како је он, као следбеник Христов, као прави Архијерјес, као истински владика и митрополит сматрао сходно Јеванђељу и канонима Православне цркве..

Често пута су кроз неке друге медије, поготово електронске злоупотребљаване, наравно изузимајући из контекста његове мисли, тако да су му чињене одређене неправде или господин митрополит није желио да се осврће на то, најчешће није одговарао, прећутао је, говорио је да ће вријеме које долази најбоље показати. Мени је жао што његове поруке мира, љубави, топлине, једног истинског братског односа са свим народима, нису многи схватали, него су исте критиковане. Често пута га је критиковао његов народ, а најчешће они који нису Срби православци, тако да је на овој вјетрометини, на овом мјесту где стolује резидент Митрополије дабробосанске митрополит Николај заиста и у другим временима било тешко, на раскрсници истока и запада, разних политичких, вјерских, историјских, културних и других струјања и сукобљавања или је он у свему томе са својом смиреношћу, са својим истинским радом на пољу своје православне хиршћанске цркве и митрополије, доказао и показао свима да он проповједа Христа да мир Христов нуди оно што је Господ и Спаситељ Христос донио цијеломе свијету, а то је мир, љубав, слога међу народима и ту треба да се и друге личности поуче од њега. Често пута људи ме назову и кажу да је господин митрополит Николај проговорио њиховим устима када говори о кризи морала, о кризи ауторитета, о многом непоштењу које је ушло у народ, и да ће требати доста муке, доста труда и

доста самопреторног рада да се то поправи. Наравно, ја овдје не могу да набројим сва она његова искушења, све оне његове муке и одрицања које је он лично и сам размишљајући имао, како и штада учини. То обично остаје невидљиво, док људи виде она дјела у којима човјек наступа, поготово нас некада слике медија преваре само зато што смо видјели човјека негде или прочитали један дио, извод, пасус из штампе тако да једну општу слику не можемо имати, а то је, помало ми је жао када је у питању господин митрополит Николај учестала: у нашем народу присутна је једна стара навика или грешка да тек када нестане из наше средине, једне добре личности, тако и са нашим родитељима и са свим што је добро, онда тек констатујемо и видимо колико нам она недостаје и колико нам је значила.

РСС: *О. Момире! Ешто ближи се и крај данашње емисије. У Саборној цркви у Сарајеву идеше велики духовни доћађај, и можда да кажемо ишта у ствари предсјавља устоличење, ишак данашњи чин у Саборном храму?*

ОМ: Устоличење у Српској православној цркви иде одмах по избору. Значи да Свети архијерејски сабор на својој редовној сједници бира између предложених кандидата одређеног епископа односно владику за једну од епископија односно митрополија. Обзиром да је Митрополија дабробосанска у рангу митрополија, као што смо рекли ондашњи епископ далматински господин Николај изабран је 1992. године за Митрополита дабробосанског. Епископ који наслеђује претходног епископа на одређеној епископији односно митрополит, треба да буде устоличен и постављен за митрополита односно епископа те дотичне епископије. Обзиром да овдје услови нису дозвољавали протеклих десет година, због поменутих ратних збивања, Свети синод српске православне цркве одлучио да се устоличење митрополита

Николаја сада изврши. Што значи да ће и званично постављање и устоличење у трон Митрополита дабробосанских господина Николаја да буде извршено данас по Светој литургији уз један свечани декрет и посебан говор и честитку посланика Његовог високопреосвештенства митрополита господина Јована. Ово је прилика да овом пастиру цркве једном од најстаријих архијереја СПЦ честитамо устоличење у трон митрополита дабробосанских и прославу јубилеја 30 година архијерејске и архијерејске службе. Да се сви вјерни помоле Богу за здравље господина митрополита Николаја.

ја, јер молитва је најинтимнији израз наших осјећања нашем Творцу и Богу је тај који по нашој молби и даје трајено. Баш данас када је празник Сабор Срба светитеља прилика је да у јединственој молитви живе цркве којој је глава Господ и Спаситељ наш Исус Христос, испросимо благослов и наше молитве да буду услишене. Онако како се и молимо свакодневно за своје архијереје, да дуго служи по истини и путу Христовом и да нас води на духовном пољу и плану на путу нашега спасења са оном смиреношћу, благошћу и мудрошћу коју је до сада имао и да му зажелимо онако како ми у цркви и честитамо и говоримо: „Долгоденствуј високопреосвјештењи владику на многаја љета“. „Испола сти до спота“, што би рекло: Боже и Господе

чувај нашег Митрополита, благослови његов рад и дај Боже на много година.

РСС: *Хвала вам о. Момо на овом лијепом казивању. Заиста и с разлогом стије говорили о данашњем дану и данашњем доћађају. Ви стије написали у „Дабру“, десило се што 2002. године, један штојао текст. Можда за крај дјелић штојек текста да нам прочиташ или нешто да извадимо из тог више казивања за лист „Дабар“.*

ОМ: Можда је најбитнији дио онај где свако од нас посвећује себе на службу Богу и своме роду па да можда прочитам овај пасус: „Као истински и добри пастир, митрополит се моли и богослужи, често посјећује паству, свештенике и храмове, храбри и савјетује, планира, обнавља, гради и из пепела и згаришта опет изнчичу храмови и црквена здања. Мудрошћу, благошћу и смиреношћу коју преноси на друге упорно износи и говори истину о србском народу и Србској православној цркви.“

Можда да још само један дио, како да кажем, прочитам, и да нагласим ону исконску његову особину труdbеника и митрополита који се у свему труди да свако вријеме има своје бреме, како каже наш српски православни народ: „Протеклих 10 година које је провео као резидент Митрополије дабробосанске и 30 година архијерејске службе Његовом високопреосвештенству митрополиту господину Николају нису биле нимало лаке, напротив биле су обремењене страшним и многим искушењима. Слава и хвала свемогућем Господу да је у овом тешком и страдалном времену у личности овог смиреног и честитог архијереја, домаћина који је вршио дјело Господње, обрадовао и даривао Српску цркву и Митрополију дабробосанску у лицу митрополита господина Николаја.“

Разговор водио Велемир Елез

Поздравна ријеч ректора Карловачке богословије, протојереја-ставрофора Душана Петровића за време ручка

Ваша Високопреосвештенства, Ваша Преосвештенства, оци свештеници, хришћочежњиви монаси, како би то казао отац Јустин, поштовани представници власти једине праве српске државе, Републике Српске, браћо и сестре.

После овако лепих говора дозволите и мени да и ја нешто одмучам. Прво, хвала Високопреосвештеном митрополиту Николају који нас је позвао да дођемо на ову ретку свечаност.

Његово преосвештенство владика сремски господин Василије није могао да дође, јер му је данас гост у Карловцима архиепископ из Чешке православне цркве, Христифор, тако да је морао да га дочека. Он испоручује своје поздраве и најлепше жеље. Жао му је што није могао доћи. Знамо ми колико он цени Митрополита Николаја и зато је послao по нама један поклон - Свето Писмо са посветом која гласи: „Поводом устоличења и тридесет година епископске службе, Његовом високопреосвештенству, господину Николају, Митрополиту дабробосанском, Епископ сремски Василије“. Испод је цитат: „Проћи ће све, али душа, образ и оно што је добро остаје заувек,“ (Патријарх Српски Павле).

Оно што је Преосвећени Владика Атанасије казао о Владици Николају као о човеку просвете и љубави према просвети, то ми је украо, па нећу да понављам. Господин професор mr. Ранко Мандић и ја, дошли смо на овако велику свечаност. Ми доносимо поздраве читаве Карловачке богословије, дакле, и професора и ћака.

А сада да се вратим на оно где је Владика Атанасије стао. Неизмерна љубав, велика љубав, жртва, каква се ретко где среће, али у исто време једна духовна, па ако хоћете, у крајњој линији и физичка снага која једнога човека преко седамдесет година заиста пред нас ставља овако у један положај где никад не смемо казати да нам је нешто тешко. Могу само да Вам кажем, констатације ради ово: кад ми у зборници некад расправљамо, па неког од млађих професора нешто задужимо, а он каже: „Како ћу ја, ја то не могу“, остали му кажу: „Ђути, кад може Митрополит Николај, можеш и ти“. Ево професор је сведок тога. Оно што је Владика Атанасије споменуо како је било у Раковици и ја се јако добро сећам свега тога. Свето Писмо никад не могу заборавити. Не само то, тај отац Николај, крхки један човек, без браде, са дугом косом. Звали смо га Бранко Радичевић. Имао је дугу косу и науснице. Свако вече, није му било тешко да дође на занимање и да напише на табли је-

дан цитат из Јеванђеља, Дела апостолских и Посланица, и учио нас је овако: „Свето Писмо није књига која се прочита и остави. Свето Писмо је књига на којој се учи да се живи, значи оно се мора прочитавати читавог живота“. Верујте ми, ево сад искрено говорим пред једним озбиљним аудиторијумом: да нисам научио то од оца Николаја, ја то не бих знао, и само захваљујући њему, зато га изузетно поштујем, ја сам научио да Свето Писмо читам сваки дан. Дан-данас то исто радим што сам радио у Богословији. Могу бити најуморнији увече, али без прочитане једне главе из Јеванђеља, Дела апостолских и Посланица, не може се у кревет, као што монах има своје молитвено правило. И хвала му на томе. А оно господо моја, слушајући у цркви, оне деценије, па да вам се заврти у глави: 30 онде, 25 тамо, 48 овамо,... па то се сад барата само са деценијама, дакле, то је једно богато искуство, једно искуство на коме ми млађи учимо од њега, јер човек се учи докле год је жив.

За нас је ово велика част, за нас је ово у исто време и срећа и духовна радост. Искрено честитајући у име Епископа Сремског Господина Василија и у име мог колеге, који је овде присутан, мр Ранка Мандића и свих професора и ђака Карловачке Богословије, искрено желим од Бога здравља, духовног напретка, вредноће докле год је жив. А он је такав и такав ће бити. Зато: куд год ходио увек с Богом ходио. А како он може без Бога ходити, то је незамисливо. Нека га на путу срећа су

среће, нек свака његова молитва Богу допре.

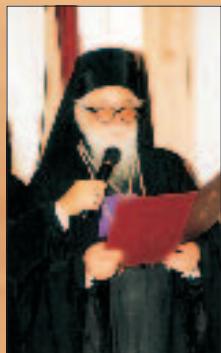
Знајући кога је највише волео у животу, а кога и ми највише волимо у животу, а ко би то био други него Господ наш Иисус Христос, ми смо се одлучили да Вам једну лепу икону Спаситеља дамо на поклон поводом тридесетогодишњице Ваше епископске службе, да Вас она сећа на нас и, изнад свега, да нас спомињете у молитвама. У исто време донели смо вам једну лепу монографију о карловачким црквама. Ето, то је наш скроман поклон, али, будите уверени да је од срца. Живео Високо-преосвештени Владико на много, много, много година!

Истог дана Митрополит Николај је, у згради Митрополије у Сарајеву, организовао пријем којем су присуствовали: Епископ зворничко-тузлански Василије, предсједник РС Драган Чавић, предсједник Владе РС Драган Микеревић, члан предсједништва БиХ Борислав Паравац, портпарол дома народа БиХ Горан Милојевић, Мирко Шаровић, министар МУП-а РС Зоран Ђерић, министар правде БиХ Слободан Ковач, посланик у Народној скупштини РС Милан Тупајић, секретар за вјере Душан Антљ, викар надбискупа врхbosанске надбискупије Мато Зофкић, сарајевски муфтија, амбасадори Грчке, Србије и Црне Горе, Бугарске, Палестине, Малезије, представник ОХР-а Вадим Кузњецов, као и многи други званичници.

Митрополитов говор на ручку

Г Божјим благословом, на-
вршило се 30 година од моје
хиротоније, 14. септембра
1973. године. Кome најпре заблаго-
дарити, ако не Ономе који је извор
сваког доброг надахнућа и сваког
обновљења у Цркви српској, у на-
роду српском? Не може бити сум-
ње да се свештенички позив код
нас развио по Његовој светој вољи,
јер нам је речено и заповеђено да
свако дрво ценимо по плодовима.
Добро дрво добре плодове доноси,
а зло дрво зле плодове доноси.

Дужност је
сваког човека да
обрађује свој
врт, а тај врт је
држава и соп-
ствена кућа. Је-
дан од најскупо-
ценијих вртова је
човекова душа.
Ја Бога молим да
све моје мисли
претвори у молитву. Молитва је са-
мо један сигнал пред Господом, а
сигнал се даје само онда када је ве-
лика опасност. И овај сигнал који
Епархија дабробосанска даје зна-
чи: Боже спасавај српски народ и
српску цркву у овом тешком вре-
мену. Ја тај сигнал упућујем прво
Богу, а затим свој нашој браћи Ср-
бима, Српкињама и српској деци,
да се боре за своје и наше душе и
мисле на Бога.

Будите благословени, Ви који
сте данас узели учешћа у овој на-
шој свечаности, и првенствено
дошли у име Господње. Црква је,
драги моји, та која блажи и снажи.
Много је немоћи у свету, много

горчине у животу људском и на-
родном код нас. Нико нас не може
оснажити, нико нам не може гор-
чину засладити, осим једино храм
Божји, Црква наша. То су нам
преци знали, а ми морамо данас, у
овом времену, њих следити. Цр-
ква не изневерава и никога не
враћа празна кући својој. Господ
Исус Христос, Најближи, Најхра-
барији, дошао је зато да у море
људске горчине улије небеску
сласт и да у ову светску болницу
донесе невиђену снагу. Слава не-
ка је Богу, од кога долази сласт и
снага. Црква је канал кроз који
долази благост и снага Божја.

У то име захваљујем се свима који
порадише да се за овим обедом љу-
бави осетисмо богоугодно. Захва-
љујем се на лепим говорима и изра-
женим жељама. Захваљујем се Ви-
сокопреосвећеном митрополиту за-
гребачко-љубљанском и целе Ита-
лије г. Јовану, делегату Светог архи-
јерејског синода који изврши моје
устоличење данас у Саборном храму
у Сарајеву и на лепим речима упуће-
ног поздрава. Затим, браћи Архије-
рејима, професорима високих и
средњих школа, како наших бого-
словских, тако и осталих. Захваљу-
јем се г. ректорима богословија, бра-
ћи свештеницима који су ми видно
помагали док сам био у Епархији
далматинској, и тамошњем српском
народу од кога сам се учио и много
научио. Захваљујем се свима из на-
ших државних тела и органа на при-
суству, г. амбасадорима и свима
осталим заједно са нашим професо-
рима обеју богословских школа, те
нашем свештенству, монаштву и на-

шем благочестивом народу српском, који данас молитвено дели ову нашу несвакидашњу радост.

Намерно сам оставио и посебно наглашавам: Захваљујем се нашем домаћину Г. Брани Чоловићу, који с љубављу ово све припреми на достојној висини овог догађаја, све нас почасти на достојан начин

како то српски домаћински дух чини и захтева. Он је човек који много ради за добро образа српског, кога многи прљају.

Хвала свима и на поклонима, које ми подаристе.

Свима желим од Бога радост, мир, Божји благослов и живели на много љета.

Поздравна ријеч архијерејског намјесника сарајевскогprotoјереја-ставрофора Јеремије Старовлаха

Ваше Високопреосвештенство, Архијереју добри стада Христова,

Данас, на почетку црквене нове године, у Саборном храму у Сарајеву, као и у свим храмовима Епархије дабробосанске, Ваше свештенство и монаштво у општој евхаристијској саборности узносили су молитве благодарно-

сти Богу за доброгоденственоје и мирноје житије, здравије же и спасеније рода српскаго, и за Вас, првопрестолног Архијереја наше славне или и мученичке Епархије дабробосанске.

Божанска премудрост подарила нам је овај свети дан да отворимо недовршену књигу живота Вашега и да ишчитавамо странице из те преображене и преобилне ризнице, из које ћемо узети само дио онога што је данас за нас најсудбоносније и најприличније.

На данашњи дан, на празник Сабора српских светитеља, 14. септембра 1973. године, изабрани сте и хиротонисани за Епископа аустралијско-новозеландског. Дакле, тридесет година архијерејске службе, тридесет година службе Богу, Цркви и роду српском, али и свим људима добре воље.

Јубилеј вриједан дивљења и благодарности. Из те обимне књиге живота Вашега не бих исчитавао странице Архијерејског дјеловања у повјереним Вам епархијама аустралијско-новозеландској од 1973. до 1978. и далматинској од 1978. па све до ратне 1992. године.

Божијим промислом у најсудбоноснијем тренутку по наш народ, Цркву и свештенство, 1992. године, у страшном вихору рата, преузимате кормило Цркве Епархије дабробосанске са сједиштем овде у Сарајеву, али авај! Те и наредних година ни престоно Сарајево, ни више од половине своје Епархије не можете ни вијети нити обићи.

Без свога дома, без крова над главом, чините невјероватне на-

поре, обилазећи своју паству, пробијајући се понекад и кроз куршуме метака и граната, да би окупили, подарили благослов, охрабрили своје свештенство у њиховим надчовјечанским напорима, прије свега да преживе и да буду достојни свога светога позвања, како би подијелили судбину свога народа, своје пастве.

Та огромна Ваша животна енергија, жртва, о којој смо ми свештеници често међу собом разговарали и дивили се, давала је нама свештеницима велику моралну обавезу да не клонемо духом и да издржимо у свим ратним тешкоћама.

Ипак, страшан је биланс ратних страдања наше Епархије: погибија свештеника оца Недељка Поповића као и више хиљада убијених и несталих, преко двеста хиљада прогнаних. Порушене су 23 храма и манастира, једанаест их је оштећено, разорено 11 парохијских домова, а ова зграда Митрополије тешко је оштећена и у њој су изгорјеле књиге библиотеке непроцјенљиве вриједности, као и многа сакрална материјална добра широм Епархије.

Ваше Високопреосвештенство,

У послератној обнови наше Епархије, Ви сте са својим свештенством и монаштвом урадили толико, колико неко не уради за цио свој животни вијек, испуњавајући тако ријечи св. Ап. Павла који каже: „Потруди се да се покажеш врстан пред Богом, као радник који не мора да се стиди, који право управља ријечју истине“ (2 Тим. 2,15).

Наша Епархија и поред бројних тешкоћа и материјалне кризе се обнавља. Подижу се велељепни

храмови, парохијски домови, обнављају се срушени и девастирали. Манастир Добрун Вашом заслугом све више стреми да постане велики духовни центар, а највеће заслуге за све то припадају нашем благочестивом народу, бројним задужбинарима ктиторима, дародавцима и нашем свештенству.

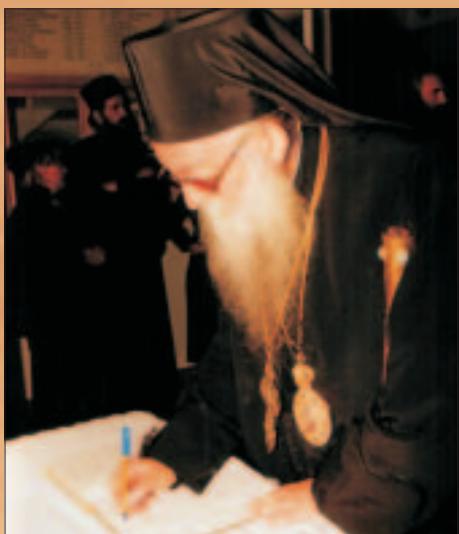
Високопреосвештени,

Ми знамо колика је заслуга Ваша за оснивање богословских школа у Србију, како Богословије тако и Духовне академије. Љубав и пажњу коју уносите али и непрестану бригу и старање како да преживе ове двије богословске школе, јесу од изузетног значаја за српски народ, нашу Цркву и Републику Српску. Из њих изничу млади нараштаји, млади посленици на њиви Господњој.

Цијенећи Вашу преданост на пољу црквене просвете и богословља, додијељен Вам је почасни докторат богословља, а од предсједника Републике Српске одликовани сте орденом Његоша првог реда, као и обје богословске школе.

Колико смо срећни што смо данас на овако величанствен начин у катедралном храму доживјели евхаристијску радост у поводу Вашег устоличења које се ето збило након толико година, јер сте увијек говорили: „Нека, имамо много пречих послова, толико смо тужни и огорчени што нам зграду наше Богословије која се ослања на ову зграду Митрополије, још неће да врате, иако је она наша најсушна потреба“. Једино Православни Срби и наша Православна црква нема у Сарајеву нити једне

своје богословске школе. Без ње Сарајево не може бити мултиетничко ни мултиконфесионално.

Ваше Високопреосвештенство, Наша Епархија данас дише пуним плућима. Влада канонско јединство, ред рад и поредак. Пловоди вјеронауке, богословских школа, активности свештеника кроз градитељство, уређење светих храмова и парохијских домова и други облици мисије примјетни су у свим црквеним општинама и парохијама и то све под Вашим будним оком, да шта не промакне, јер како рече св. Ап. Павле: „Ко шкрто сеје, шкрто ће и жњети, ко у благослову сеје у благослову ће и жњети“ (2 Кор. 9,6).

Драги Владико,

Ово је само мали дио из пребогате животне ризнице Ваше, јер, „Не може се град сакрити кад на

гори стоји, нити се меће свијећа под мјерицу, већ на свијећњак и свијетли свима у кући. Тако да се свијетли свјетлост ваша пред људима, да виде ваша добра дјела и прославе Оца вашег који је на небесима“ (Мт. 5,14-15).

У знак захвалности, поштовања и успомене на овај радосни дан тридесетогодишњице Ваше архијерејске службе као и устоличења, дозволите ми да Вам у име свештенства сва четири намјесништва наше Епархије, најтоплије честитам и да Вас умолим, да у знак наше пажње и оданости према Вама, примите ове поклоне: икону светог оца Николаја, Вашег заштитника, са посветом и архијерејски жезал, као трајне успомене на овај радосни дан.

Благосиљајте Високопреосвештени Владико, на многа љета.

Поздравна ријеч Митрополита Николаја на пријему у згради Митрополије у Сарајеву

Бог и Свети архијерејски сабор поставио ме је да стојим поред многих значајних стубова у Српском народу и Српској Цркви на овим просторима. Данас, то моје стајање је утврђено, обављеним устоличењем у Саборној цркви у Сарајеву. Мени су данас у мислима сви претходни Епископи и Митрополити Епархије дабробосанске, који су такође вољом Божјом и свог народа српског, чврсто стајали чинећи многа велика дела. Ова дијецеза је веома стара. Она је у 784-ој години регуларног живота, а Срба-хришћана било је на овим просторима и раније, пре 1219. године, када је ова дијецеза утемељена.

Живот Српске цркве на овим просторима био је буран, као и њеног народа. У свему томе Бог је имао свога учешћа на одржању Срба и Српске Цркве, како на овим просторима, тако и шире. Издржљивост у свему томе је увек освајала, помоћу Божјом и благодаћу Светога Духа. Предстојници Цркве су биле жарке душе. Када историчари о овој Епархији пишу, кажу да је њен нервни склоп био богат, нејсан и здрав, с јаким срцем у прсима. То је била установа у којој су спољашњи утицаји лако покретали одјек, али скоро увек одјек племеништог звука. На нама је браћо свештеници, да и ми чинимо све најбоље, како би били и пред Богом и људи-

ма оцењени најбољом оценом. То од нас очекују сви у овој држави.

Међу свим Митрополитима ове Епархије тешко је рећи који је био најмарљивији, али свакако испред и изнад свих стоји Свети Петар сарајевски. Народ целог Сарајева га је љубио. Али не треба заборавити ни благоупокојеног Митрополита Владислава, мог претходника, који премину у избеглиштву и чију сам жељу извршио преневши га и сахранивши га у сарајевском Саборном храму. И он је био веома пожртвован, паметан и љубављу широк човек.

Уверен сам да ће и мени, малом и недостојном човеку, Бог свесрдно помагати, на разне начине, да бих свима и свакоме могао добро чинити. То је био посао и мојих претходника. То је дело јеванђелске љубави, па вас све драги учесници у овој свечаности молим да ме имате у својим молитвама, како би сјај ове Епархије и данас сијао, пред свима у овој држави, светлошћу достојном поштовања свих људи у овој Епархији и далеко шире.

Много хвала Архијерејском намеснику сарајевском,protoјереју-ставрофору оцу Јеремији Ставровлаху и свој браћи свештеницима на овом вредном поклону, али, искрено говорећи, ми би у овој Епархији без вас, мало учинили. Хвала Вам, и живели сви на много година.

*Извјештај:
протојереј
Ранко М. Билинац*

ЈОШ МЕ ДРЖИ ЉЕПОТА МОНАШКОГ ПОЗИВА

Разговор с юводом: С Мишаром дабробосанским юсодином Николајем о његовим деценијама у архијерејске службе и његовом вијеку свештенослужења

* Ваше Високопреосвећеност, павршава се 30 година Ваше архијерејске службе, 50 година свештенослужења и 56 година од када сије се замонашили. У недељу, 14. септембра ове године, је Ваше усјполичење у Саборном храму у Сарајеву. С којим осјећањем дочекујеш овај дан и ове њене године?

Најпре да се захвалим на овом разговору у којем ћу изнети неке податке. Када сам се одлучио да учим Богословију нисам мислио да ћу бити монах и да ћу свршити и високо богословско школовање. Али све што се догађало била је Божија ствар а не лично моја. Бог ме на овом путу којим идем водио и ја сам се трудио да познам вољу Његову. Још 17. децембра, уочи моје крсне славе Светог Николе, замонашио сам се у Призренској богословији. Пре тога, када сам дошао у Патријаршију, где ме је примио благоупојени митрополит Јосиф, упознао сам се са дивним и школованим монасима и у мени са тада јавила жеља да пођем њиховим путем. Морам признати да сам тада једва чекао да се замонашим и свој живот једино посветим Господу, мојој светој Цркви и српском народу. У тој жељи полагао сам приватно први разред Богословије и положио са врлодобрим успехом, јер тада није радила ни једна Богословија. А када сам се спремао да положим други разред, Свети архијерејски синод отворио је Богословију у Призрену, па сам отишао тамо да бих редовно завршио четвороразредну Богословију. За први час школско звено је зазвонило 4. октобра 1947. године. Био је то за мене срећан почетак и још срећније напредовање у школи, учећи се код врло искусних и пожртвованих професора. Кад сам завршио Богословију, школске 1952/53. године, уписао сам се на Богословски факултет, а благоупојени епископ браничевски Хризостом рукоположио ме је у чин ђакона. Кад сам положио све испите на факултету добио сам стипендију Екуменског савета цркава, како бих ишао на постдипломске студије у Атину, али нисам отишао јер ми нису хтјели да издају пасош, иако сам осам пута подносио молбу. Факултет сам завршио у редовном јунском року, а преосвећени Хризостом је затражио од Светог синода да ми изда препоруку за мој одлазак на постдипломске студије. Он је пред Светим синодом гарантовао да ћу ја у редовном року, у јуну, дипломирати, како што је и било. Пон

што нисам могао добити пасош, Свети синод ме је, школске 1957/58. године, поставио за суплента у Богословији Светог Саве у Раковици. Положио сам професорски испит, а затим ми је Свети синод поверио обновљање рада Богословије у манастиру Крки, што је, Богу хвала, и остварено. Пре 30 година, као ректор крчке Богословије, изабран сам за епископа аустралијског. То

је био прави почетак изничега. Веома сам задовољан и осећам радост у души, уз искрену захвалност Богу на помоћи коју ми је пружао као и свима осталим помагачима. Хиротонисан сам 14. септембра 1973. године, а Свети архијерејски синод одредио је да овог 14. септембра будем устоличен у Саборној цркви у Сарајеву и да се у Епархији дабробосанској обележи тридесетогодишњица која се тог дана пуни. Тај дан очекујем са великом захвалношћу Богу и свима мојим сарадницима.

* Јесиће ли као млади монах, опредељујући се за јун Јеванђеља, могли замислиши шта ће Вас све чекати на његовом путу?

И после 56 година од мог монашења још ме држи тај лепота монашког живота, ма колико тај живот био тежак и одговоран, искрено сам жељео и трудио се да будем пример другима. У Богословији у манастиру Крку било је доста монаш

ња и сваком том монашењу сам се искрено радовао. Не знам колико сам у томе успевао, али увек сам настојао да разумем монахе и да им помогнем. И данас мислим као што сам увек мислио, да монах увек мора бити на рукама Архијереја и његовог духовника, а све остало је Божја ствар. Бар сам ја тако у свом монашком животу осећао. На мом монашком путу, као и на сваком другом, увек има искушења, а онај који сва та искушења уме да претвори у монашку победу осећа се као победник у монаштву.

* Јесиће ли у њој вријеме имали узора међу монасима и ко је пресудно утицао на Ваше определење?

Први пут срео сам једног јеромонаха у манастиру Копорину и то је мој први сусрет са монахом. Он ме одушевио, а узор су ми били господа монаси у Патријаршији које сам већ споменио. Они су ту живели и радили, неки у патријаршијским канцеларијама, а неки у београдским гимназијама, јер се тада још предавала веронаука у школама.

* У овом разговору немодуће је обухватити сва Ваш досадашња рад у Цркви, сва Ваш духовни рад, изградњу и обнављање свећих храмова и Ваш дојринос црквеној просвети, ишак, можеше ли издвојити нека од остварења која су Вас највише обрадовала?

Тачно је да је немогуће све обухватити. Ја се трудим да што више својих доживљаја, оних пријатних, успешних и оних непријатних опишем у својој аутобиографији, а урадио сам до сада све сем ово у Епархији дабробосанској. Најпре да поменем манастир Крку, где сам најпре морао да доведем струју до манастира, тј. да поставимо далековод у дужини од пет километара. Радило се врло убрзано. У Кистање тј. у манастир Крку, стигао из Београда 16. јула 1964. године а прве сијалице су засветлеле уочи Аранђеловдана, крсне славе манастира Крке. Било је ту много посла тешког и одговорног, али са Божијом помоћу и бригом благоупојеног владике Стефана, касније јичког, Светог архијерејског синода и многих других кренуло се напред. Ту је парохија манастирска, и економија са великим виноградом и многе друге обавезе. Где сам год ишао и био постављан, постављан сам на сами почетак па сам до сада седам кућа скућио,

зграду Богословије у манастиру Крки подигао, да школа има свој објекат. Када сам отишао у Аустралију отишао сам на сами самцати почетак, а без знања енглеског језика. И овде у Епархију дабробосанску дошао сам у току овог несретног последњег рата, а да нисам примио ни од кога бар један динар да имам са чиме почети живот. Богу хвала и то се успело. Двор у Сарајеву је изгорео, а исто тако и све цркве веома оштећене. У Сокоцу сам се привремено сместио у једној влажној кући и издржао ту годину дана, да би касније Влада Републике Српске и соколачка општина купили једну недовршена кућу коју смо завршили и ту се уселили, где сам и данас када сам у Сокоцу. У Аустралији такође нисам, ама баш ништа имао, а примио сам Епархију са четрдесетдвоје хиљаде и петстотина аустралијских долара дуга, плус камата банци и једном човеку аустралијанцу. Када сам после пет година отуда пошао било је више младих свештеника, више обновљених и купљених црквених дома, подигао сам манастирску цркву, старачки дом са осам станови, српско гробље и много шта друго. Када сам се отуда, после устоличења, припремао да пођем у Далмацију, позвао ме је председник државе Аустралије г. Фројзер на пријем и много ми се захвалио на свему ономе што сам за кратко време урадио за ту богољубиву земљу. Заиста ме је обрадовао и то ми је и данас тако живо у моме бићу. Мој допринос црквеној просвети је мали, али све оно што сам урадио урадио сам са мојим сарадницима, господом професорима и ученицима. Ја сам у школи више од 40 година и увек сам деци прво био родитељ, а затим учитељ, и ако имам какав успех онда је у томе. Остварења која су ме највише обрадовала јесу подизање зграде Богословије у манастиру Крки, отварање музеја у Задру и отварање Духовне академије и Богословије Светог Петра Дабробосанског у Србију-Фочи. Осим тога, за мене је велика радост када чујем о мојим ученицима да су добри и савесни свештеници и то је највећа плата коју не само ја него и господа професори могу примити у наставничкој каријери.

* Знамо да сите духовно веома везани за манастир Крку и Богословију Света Три Јерарха, да је део Вас увијек шамо. Како, после свећа, гледаш на будућност ће наше најстарије редуларне школе?

Тачно је то да сам духовно веома везан за манастир Крку и Богословију Света Три Јерарха. Та је школа расла пред мојим очима

и радовао сам се сваком њеном успеху. Морам рећи да сам се веома ожалостио када су се ученици иселили, оставивши све тамо. Богу хвала, осим малих оштећења, а захваљујући хрватским војницима, све се сачувало и данас је школа веома лепо обновљена и поново прорадила. То је моја велика радост и више пута сам био тамо, да се духовно освежим и обрадујем оним шта је све учињено. Ја оптимистичније гледам на будућност те школе, која је радила у својој историји у манастиру Крки, Шибенику, Бенковцу и Задру до свршетка Првог светског рата, када је Задар потпао под Италију. Све је тамо остало са највреднијом старом библиотеком, тако да је школа морала да ствара све из почетка. Друго, што ме много радује, у три разреда тамо сада има скоро 50 ученика и то је велики успех.

* Као Митрополит Дабробосански били сте свједок спарадања живе Цркве Христове, били иницијатор и један од оснивача Духовне академије Светог Василија Острошког и Богословије Светог Петра Дабробосанског у Србију, које сте касније јеодиљи на ноге и све вријеме сте се залагали да се обнове покидане везе између три народа. Могу ли се после 10 година, колико сте на духовном ширун Епархије, назијеши први плодови духовне обнове и прејорада?

Ја сам изабран за Митрополита Дабробосанског 1992. године. То је оно најгоре и најнесигурније време, када се глава врло лако могла изгубити а било је и неколико прилика да за мало нисам настрадао. Бог када има своје планове са неким Он га води, упућује и чува за дело за које га је наменио. Морам признати да сам се у Епархији Дабробосанској осећао веома спротиван све док није основана Духовна академија у Србију. Ја сам првенично школски човек, па када сам се спротивио првим студијима, мојој радости није било краја. Тако исто, Богу хвала, када је и отворена Богословија Свети Петар Дабробосански. Четири пута сам биран за главу школа. Најпре сам биран за в.д. Управника двогодишње

богословије, затим за Ректора богословије и још два пута за в.д. Ректора богословије на којој се дужности и сада налазим. Обе ове школе у Србију су изникле из Сарајевске богословије чију смо стотину десет годишињу прославили (обележили) ове године. Први плодови се могу најрести, али моје није да о томе говорим.

* Идуће године у манастиру Добрину прославља се 200-ша годишњица Првог српског устанка као централна прослава у Републици Српској. Зашићао баш у Добрину и докле се стијло са припремама?

Манастир Добрин је био 270 година без монаштва, али су га опслуживали свештеници. Хвала им много за сва њихов труда и

Бог да им подари Царство небеско. Он је од Турака, сем цркве, потпуно срњен са замљом, а стару цркву из 1343. године порушили су Немци 1945. године. Они нису хтели са собом понети експлозивни материјал, који су били стационирани у цркви, и активирали су га и цркву срушили. Остао је само један део непорушен са веома вредним фрескама из тог времена. Манастир је подигао Прибил Павловић на једном лепом парчету земље. Око је било неколико древних испосница, а неке од њих још постоје. Монаси су поново дошли у манастир 1994. године. Неки научници сматрају да манастир потиче из 10 века, а други да је утемељен 1219. године када је српска црква добила своју самосталност. Братство манастира до сада је подигло један конак, а подиже се још једна зграда за монахе и музеј Првог српског устанка и Митрополита дабробосанских. Карађорђе је ту долазио. Његова је војска ту логоровала, у цркви су се молили и причешћивали. Тај музеј са изложеном експонатима, треба да нам осветли време од пре 200 година. То је део наше историје. Поред самог манастира Добрине треба да прође туристички воз, који ће саобраћати од Ужица преко Мокре Горе, те поред манастира Добрине до Вишеграда. Припреме за прославу теку, не оном брзином коју смо очекивали. Али надамо се да ћемо успети да се достојно припремимо за ову прославу. То је оно колико би за сада могао рећи о манастиру Добрини и о ономе што се у њему сада ради. Нека Бог подари снаге братији који највеће терете носе и на њима је велика одговорност, а ово је ствар историје нашег народа. Захваљујем се редакцији „Православља“ која је увек благовремено, свестрано и објективно обавештавала јавност ове Епархије.

Разговор водио:
Протојереј
Ранко М. Билинац

ЗАПОВЈЕСТ ГРИГОРИЈА ПАТРИЈАРХА

како свештеник ћреба да помиње на Св. Литургији и на Св. проскомидији

ЖИВЕ

Помени Господе све православне патријархе, архијереје, јереје, јеромонахе, ћаконе, јерођаконе и монахе цијеле Васељење чија имена Ти знаш.

Помени Господе оне који нас помажу, који нам служе, јеромонахе манастирске и скитске и у пустињи и пештерама који се моле, пјевају и читају даноноћно.

Помени Господе све бједнике, болеснике, осуђенике, оне који нас mrзе, као и оне који нас моле да их помињемо, изгнанике, оне по рововима и рудницима, морепловце, путнике и наше сроднике.

Помени Господе благочестиве војнике и оне који су на власти.

Помени Господе све сиромашне, удовице, нејаку дјецу, старце и све благочестиве православне хришћане и сваку православну душу од краја до краја Васељене.

УМРЛЕ

Помени Господе све у Теби уснуле патријархе, архијереје, јереје, јеромонахе, ћаконе, јерођаконе и мо-

нахе и све благочестиве православне хришћане чија имена Ти знаш од краја до краја Васељене.

Помени Господе родитеље и учитеље наше, праоце и браћу, сроднике и духовнике који вјерују у живот вјечни, за које се моли Света Црква а које си избавио својом крвљу.

Помени Господе све оне који од нас недостојних очекују молитву за њихово спасење и упокој душе њихове у своме царству, молитвама Пресвете Мајке Твоје, престатељством бестјелесних чинова и молитвама свих Твојих угодника које си својом светом Крвљу избавио.

ДАБАР

Ванредни број

С БЛАГОСЛОВОМ МИТРОПОЛИТА
ДАБРОБОСАНСКОГ НИКОЛАЈА

Главни и одговорни уредник:
синђел Калисћа (Бобушин)

Технички уредник:
синђел Јован (Гардовић)

Секретар:
јарошојереј Момир Васиљевић

Редакција:
јарошојереј Бождан Станишић,
јарошојереј Рајко Јејковић,
јарошојереј Милосав Видаковић,
јарошојереј Ранко М. Билинац,
јеромонах Михаило (Боровић),
Злајко Бодановић

Фотографије:
Младен Томић

Уредништво
и администрација:
МАНАСТИР УСПЕЊА
ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ
Добрун, Република Српска

Адреса редакције:
Манастир Добрун, 73247 Добрун, РС;
Манастир Добрун, 31243 Мокра Гора, СЦГ

Телефони:
(+ 387) (0)58 612-603, тел./факс 612-747
(+387) (065) 431-505

Рукописи и фотографије се не враћају

Штампа:
штампарија „Рогашница“, Рогашница

Припрема штампе:
Издавачка кућа „ДАБАР“

Решењем Министарства информација
Републике Српске, број 01-280/96 од
12.7.1996. године, Билтен Манастира
Успења Пресвете Богородице
у Добруну под називом „Дабар“ је
уписан у Регистар јавних гласила
под редним бројем 152.

Решењем Министарства науке и културе
Републике Српске, број 04-1202/01 од
25.9.2001. године, Часопис „Дабар“ као
публикација од општег друштвеног
и националног интереса
ослобађа се плаћања пореза на промет.